

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

august 2015

Curierul Adventist

Scoală-te! Luminează! Isus vine!

A 60-A SESIUNE A CONFERINȚEI GENERALE, SAN ANTONIO, TEXAS (I)

3

3 Istorie adventistă
David Trim
În spiritul anilor '63

6 Info Curier
➤ Biserica mondială

➤ La odihnă

11 Inspirațional
Janos Kovacs-Biro
Apogeul glorios al istoriei

13

13 Interviu
Bill Knox
„Este o experiență care mă smerește profund”
(interviu cu președintele Ted Wilson)

17 Actual
Sikhu Hlatshwayo
„Știrile de mâine”

20 Predică
G. T. Ng
De la confuzie la trimitere

17

23 Devoțional
Neal Schofield
Iată El vine!

26 Raport
David Trim
Raportul Departamentului de Arhive, Statistică și Cercetare

28 Raport
Ted Wilson
Raportul Președintelui Conferinței Generale

23

„Dar dacă fiecare dintre noi ne vom supune voia Domnului Isus și adevărilor cuvântului inspirat, sunt convins că Duhul Lui ne va călăuzi. Dacă noi vom prețui unitatea și misiunea așa cum și Cerul le prețuiește, Duhul Sfânt ne va uni într-un singur scop, acela de a duce Evanghelia veșnică în toată lumea... Voi merge cu încredere la San Antonio, pentru că Dumnezeu pe care Îl slujim este Dumnezeuul Speranței.”

Mark Finley

Anul XCII, august 2015. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Ioan Câmpian-Tătar; Redactor-șef Teodor Huțanu; Consultanți: Marius Munteanu, Ștefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Iosif Pașca, Georgel Pirlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Tehnoredactor Dragoș Gărea; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

În spiritul anilor '63

Advențiștii de ziua a șaptea și-au format obiceiul de a se inspira de la pionierii bisericii. Acum, în pragul celei de-a 60-a Sesiuni a Conferinței Generale, din San Antonio, găsim motive de inspirație și lecții de învățat de la prima sesiune fondatoare, organizată în urmă cu 152 de ani, când liderii adventiști de ziua a șaptea s-au întrunit la Battle Creek, Michigan, în mai 1863.

Acum pare simplu să spui „liderii adventiști de ziua a șaptea s-au întrunit”. Atunci însă, cu numai 32 de luni înainte de prima sesiune, nu era nici vorbă de așa ceva! Pentru că abia recent, pe 1 octombrie 1860, la întâlnirea din Battle Creek, membrii căzuseră de acord să se numească „adventiști de ziua a șaptea”¹. Înainte, denumirea de adventist de ziua a șaptea fusese utilizată în egală măsură de opozanți, ca insultă, și de puținii membri ai mișcării încă neorganizate, apărute după Marea Dezamăgire din 1844.

La întâlnirea din 1860, au fost necesare patru zile de dezbateri pentru a se ajunge la un consens în privința faptului că, dacă poporul rămășiței lui Dumnezeu își organiza oficial bisericile locale și adopta un nume, nu însemna că se întorcea în Babilon. Totuși, mai departe de-atât, adventiștii nu erau dispuși să meargă. Ideea organizării la un nivel mai înalt decât bisericile locale era inacceptabilă.

CONFERINȚELE ȘI CONFERINȚA GENERALĂ

Fapt remarcabil însă, în doi ani și jumătate, adventiștii de ziua a șaptea din Michigan, Iowa, Vermont, Wisconsin, Illinois, Minnesota și New York au organizat șapte grupe distincte de biserici, pe care le-au numit „conferințe” (două în Iowa, una pentru Illinois și Wisconsin și câte una pentru celelalte state menționate; ulterior, cele două din Iowa au fuzionat). Totuși mulți dintre ei au recunoscut că, în urma acestei acțiuni, existau șase denominațiuni adventiste de ziua a șap-

tea, și nu una singură! De aceea, în martie 1863, James White, liderul lor neoficial (dar incontestabil) a publicat în *Advent Review and Sabbath Herald* (revista care îi unea pe credincioșii aflați la distanțe mari unii de alții, cunoscută și sub numele de *Review and Herald*, astăzi *Adventist Review*) un apel pentru o „Conferință Generală”.

Denumirea de „conferință generală” fusese utilizată de milleriți la începutul anilor 1840; Joseph Bates însuși fusese președinte al unei astfel de conferințe. În anii 1850, adventiștii păzitori ai zilei a șaptea au folosit denumirea aceasta pentru întâlnirile destinate tuturor adepților doctrinei distinctive ale sabatarienilor și avea sensul de conferință, sau adunare, cu caracter general, și nu local. În anii 1860, câteva denominațiuni protestante din Statele Unite foloseau termenul de „conferință” cu sensul de asociere permanentă de congregații, iar conferințele statale l-au împrumutat de aici.

Anunțul făcut de James White în numărul din 10 martie 1863 al revistei *Review and Herald* a sunat probabil ca o convocare la o altă adunare generală pentru unii sabatarieni, cu toate că se făcea aluzie la faptul că aveau să fie discutate chestiuni importante de interes comun:

„Recomandăm să se țină Conferința Generală pe lângă Conferința Statului Michigan, din Battle Creek, cât mai devreme se poate ține o astfel de adunare... Ne gândim că frații din alte state și din Canada vor avea plăcerea să trimită la Conferința Generală fie delegați, fie scrisori în care să-și exprime opinia despre cea mai bună cale de urmat și cererile pentru Conferință.”²

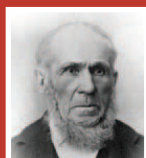
PRIMA ZI A PRIMEI SESIUNI

Astfel că, în ziua de miercuri, 20 mai 1863, cei 20 de lideri ai mișcării embrionare a adventiștilor de ziua a șaptea s-au adunat la Battle Creek.

Au venit 18 delegați, reprezentând cinci din cele șase conferințe statale existente: Michigan,

ALEȘI PRIN VÔT

Primii trei
administratori
ai Conferinței
Generale

John Byington
președinte

Uriah Smith
secretar

Eli Walker
trezorier

James White,
unul dintre
fondatorii Bisericii
Adventiste de Ziua
a Șaptea, a fost ales
președinte cu ocazia
primei Conferințe
Generale din 1863,
dar a refuzat funcția.

New York, Illinois și Wisconsin, Minnesota și Iowa. Conferința Vermont (care includea biserici de la granița cu Canada, din Quebec) nu a trimis delegați, dar au venit doi delegați din partea bisericilor adventiste de ziua a șaptea din Ohio, care încă nu se organizaseră în conferință. Mai erau prezenți câțiva membri ai bisericii din Battle Creek, care nu aveau statut de delegați oficiali ai Conferinței Michigan, dar care erau interesați de eveniment. Toți delegații oficiali erau bărbați, dar cel puțin o femeie, Ellen White, s-a numărat printre localnicii care au participat ca spectatori. Doi delegați oficiali erau laici (nu dețineau autorizație ca pastori) și au format două treimi din primul Comitet de numiri al Conferinței Generale!

Prima acțiune a celor 20 de delegați a fost alegerea unui președinte și a unui secretar interimar. Președintele a fost Jotham M. Aldrich, iar secretarul – Uriah Smith. Aldrich avea 35 de ani și era adventist doar din 1860; Smith avea 31 de ani și, fapt remarcabil, nu era delegat, ci se afla printre participanții din Battle Creek. Aceste două informații ne spun ceva despre fondatorii bisericii noastre: mulți dintre ei erau tineri și toți erau foarte pragmatici. Dacă descopereau un talent, îl foloseau la răspândirea mesajului îngerului al treilea.

După alegerea președintelui și a secretarului, delegații și participanții s-au unit în intonarea imnului cu numărul 233³, „Long Upon the Mountains”, compus de Annie R. Smith, din cartea de imnuri publicată de James White în 1861. Apoi au fost aleși membrii Comitetului pentru examinarea și verificarea autorizațiilor delegaților: John N. Loughborough din Michigan, Charles O. Taylor din New York și Isaac Sanborn din Wisconsin. Aceasta ne mai spune ceva despre bărbații care au fondat Conferința Generală: le plăcea să cânte imnuri și puneau preț pe procedurile și comitetele corespunzătoare. Iată că biserica a avut unele trăsături încă de la început!

ÎNFIINȚAREA CONFERINȚEI GENERALE

Ziua următoare, joi, 21 mai 1863, a fost ziua cea mare. Primul pas a fost să se aleagă opt bărbați pentru redactarea statutului: I. Sanborn, din Wisconsin; J. N. Loughborough și Joseph H. Waggoner, din Michigan; John N. Andrews și Nathan Fuller, din New York; B. F. Snook, din Iowa; Washington Morse, din Minnesota, și

H. F. Baker, din Ohio. Ei au prezentat raportul atât de prompt, încât trebuie să se fi bazat pe o versiune preliminară, alcătuită înainte de sesiune. Apoi statutul a fost aprobat în unanimitate. Astfel, Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea a fost înființată oficial. Ea nu era doar o reuniune periodică, ci o asocierie permanentă, care urma să aibă sesiuni anuale, cu un statut, trei administratori (președinte, secretar și trezorier) și un comitet executiv.

După aceea, s-au desfășurat alegerile. John Byington a fost în final ales președinte (succedându-l pe Aldrich), Eli Walker (un alt localnic din Battle Creek care nu era delegat al Conferinței Generale) a fost votat ca trezorier, iar Uriah Smith a fost ales secretar. George Amadon, localnic din Michigan, și John Andrews au fost aleși membri ai Comitetului executiv, împreună cu Byington. A fost format un comitet (J. N. Loughborough, I. Sanborn, W. H. Brinkerhoff, J. M. Aldrich și W. Morse) de redactare a statutului-model pentru toate conferințele statale. Apoi sesiunea s-a încheiat și a fost reluată sâmbătă seara, pe 23 mai, după apusul soarelui. Delegații s-au reunit și au aprobat statutul-model (ce trebuia adoptat de toate conferințele care doreau să se alăture Conferinței Generale) și s-a alcătuit un alt comitet (White, Andrews și Smith) pentru a prezenta în cadrul Sesiunii din 1864 regulile de organizare ce trebuiau urmate de bisericile locale.

ONESTITATEA, DRAGOSTEA ȘI SMERENIA

Faptul că s-au rezolvat atât de multe lucruri într-un timp atât de scurt este uimitor, întrucât pionierii noștri erau capabili să-și exprime dezaconcordul direct, fără ocolișuri. Dar să nu înțelegem greșit tendința strămoșilor noștri de a se exprima deschis!

În prima zi a Conferinței din 1860, James White și-a început primul discurs adresându-se președintelui, o procedură proprie parlamentului, însă a făcut acest lucru într-un mod unic. Fiindcă președinte era Joseph Bates, pe care îl cunoștea de 20 de ani, iată care au fost cuvintele sale introductive: „Frate președinte (permiteți-mi să vă numesc „frate președinte” pentru că „domnule” este un cuvânt atât de rece).”⁴ Utilizarea acestui mod de adresare, și nu a celui convențional, reflectă faptul că fondatorii bisericii noastre investiseră totul

în marea mișcare adventă. Îi unea o afecțiune profundă.

În raportul său din numărul următor al *Review and Herald*, Uriah Smith scria cu satisfacție: „Probabil că niciuna dintre întâlnirile anterioare de care ne-am bucurat nu a fost caracterizată de atâta unitate afectivă și de armonie a simțămintelor. În niciunul din pașii făcuți cu ocazia acestei Conferințe[...] nu a existat o voce divergentă și ne îndoiim că a existat măcar un gând divergent.”⁵

Acesta a fost unul dintre motivele pentru care s-au realizat atât de multe într-o singură zi. Desigur, cum aminteam mai devreme, câțiva dintre cei opt membri ai comitetului de redactare a statutului lucraseră deja la o versiune în prealabil. Acest lucru era perfect adecvat, pentru că toți cei care s-au adunat la Battle Creek în 1863 știau că aveau nevoie să fie mai uniți și mai organizați, de vreme ce, ca să folosim chiar cuvintele pe care le-au votat pe 23 mai 1863, trebuia îndeplinită „marea lucrare de răspândire a luminii despre poruncile lui Dumnezeu, despre credința lui Isus și adevărurile legate de mesajul îngerului al treilea”. Potrivit preambulului statutului, Conferința Generală a fost înființată „cu scopul asigurării unității și eficienței în activitate, precum și al promovării intereselor generale ale cauzei adevărului prezent.”⁶

Desprindem de aici un alt lucru despre fondatorii bisericii noastre. Indiferent de disputele pe care le-au avut în anii 1850, ei și le-au clarificat până în 1863. Devenise clar că trebuiau să fie uniți dacă doreau să-și împlinească misiunea primită de la Dumnezeu. Această misiune ocupa locul cel mai de seamă în conștiința lor, înaintea intereselor personale. Putem fi siguri de lucrul acesta deoarece, în pofida comentariilor lui Uriah Smith, a existat în 1863 un moment de dezacord.

James White a fost ales în unanimitate președinte, dar a refuzat funcția. După un timp considerabil petrecut în discuții, când credincioșii au prezentat argumente pentru care să accepte sau nu poziția, refuzul său a fost în final acceptat și a fost ales în locul său John Byington.⁷

Nu a fost prezentat un motiv al refuzului lui James White, dar îl putem intui. El militase de mai mulți ani pentru organizare și vroia, bineînțeles, să se știe clar că a fost motivat de nevoia bisericii, și nu de dorința sa de a fi președinte. Calitățile lui s-au văzut cel mai bine atunci când le-a adus fraților de credință argumente ca să nu-l aleagă conducător. El a așezat unitatea și

misiunea noii denominațiuni mai presus de motivele personale.

SPIRITUL EVANGHELISTIC

În pauza dintre întâlnirea de joi și cea de sâmbătă seara, liderii adventiști s-au dedicat activității lor preferate: evanghelizarea. Potrivit raportului lui Uriah Smith, vineri, pe 22 mai, pe spațiul verde de lângă birourile *Review and Herald* a fost ridicat cortul Conferinței Michigan („cortul mare”, în limbajul generațiilor ulterioare de adventiști). Au fost susținute opt prezentări evanghelistice, cu participarea delegaților, întrerupte de un serviciu divin în Sabat, pe 23 mai, care a fost susținut în clădirea numită *Second Meeting House*. Lucrările sesiunii s-au încheiat duminică dimineața, pe 24 mai, cu botezul a opt nou-credincioși.⁸

Iată o ultimă calitate a fondatorilor bisericii noastre: ei prețuiau comitetele, procedurile parlamentare și organizația, dar numai în măsura în care acestea ajutau la atingerea unui obiectiv. Iar obiectivul lor era a doua venire a lui Hristos și câștigarea de suflete.

Spiritul anilor '63 rămâne relevant pentru adventiștii de ziua a șaptea. Avem nevoie de același devotament față de unitate și misiune. Este necesar să urmăm în continuare procedurile potrivite, bine stabilite și avem nevoie de aceeași dispoziție de a-i pune la lucru pe toți membrii bisericii, pentru a găsi metode de a-și pune în valoare talentele și dedicarea lor.

De asemenea, avem nevoie de aceeași dispoziție de a vorbi deschis unii cu alții, dar mai avem nevoie, de aceeași dragoste unii pentru alții, ca frați și surori în Hristos, și de aceeași dispoziție de a așeza misiunea profetică a acestei biserici mai presus de considerațiile personale.

David Trim
este directorul
Departamentului
Arhive, Statistică și
Cercetare al Conferinței
Generale. Articolul
acesta reprezintă
o adaptare după o
versiune mai amplă
apărută în ediția din
iunie 2015 a revistei
Adventist World.

¹ „Fifth Session”, *Review and Herald*, 23 octombrie 1860.

² [James White], „General Conference”, *Review and Herald*, 10 martie 1863.

³ Acest imn este cunoscut în limba română ca imnul „Pentru cel ce însetează” (nr. 428 din IC 2013)

⁴ „Business Proceedings.” *Review and Herald*, 9 octombrie 1860.

⁵ Uriah Smith, „The Conference”, *Review and Herald*, 26 mai 1863.

⁶ „Report of General Conference”, *Review and Herald*, 26 mai 1863.

⁷ Ibid.

⁸ Smith, „The Conference”.

■ BISERICA MONDIALĂ

Ted Wilson, reales președinte al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea la nivel mondial

Ted Wilson, fost vicepreședinte al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și fiul unui fost președinte al bisericii, a fost ales pentru a doua

oară ca președinte al bisericii ce numără în prezent 18,4 milioane de membri, fără a include aici copiii sau simpatizanții, în cadrul celei de-a 60-a Sesiuni a Conferinței Generale, care are loc în San Antonio, Texas, Statele Unite ale Americii.

Pastorul Ted Wilson a fost propus președinte al Bisericii Adventiste de către membrii Comitetului de numiri, format din 233 de delegați din cele 13 diviziuni ale bisericii și de cei 19 delegați de la sediul bisericii mondiale, fiind apoi confirmat de votul celor aproape 2 000 de delegați prezenți la Sesiunea Conferinței Generale.

Ted Wilson și-a început cariera ca pastor în 1974, în Conferința Greater, New York. El a servit ca director adjunct, iar apoi ca director al Departamentului Slujirea în orașe, din 1976 până în 1981. A continuat să lucreze în cadrul Diviziunii Africa – Oceanul Indian, cu sediul în Abidjan, Coasta de Fildeș, până în 1990, în calitate de director de departament, iar mai târziu, ca secretar executiv.

După ce a părăsit Africa de Vest, a slujit la sediul Bisericii mondiale din Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii, ca secretar asociat timp de doi ani înainte de a accepta funcția de președinte al Diviziunii Euro-Asia a bisericii, cu sediul în Moscova, Rusia, din 1992 până în 1996. Apoi, revenind în Statele Unite, a fost președinte al Review and Herald Publishing Associati-

on din Hagerstown, Maryland, până la alegerea sa ca vicepreședinte al Conferinței Generale, în anul 2000.

Pastorul hirotonit Ted Wilson are un doctorat în domeniul educației religioase, de la New York University, un master în teologie, de la Universitatea Andrews, și un master în sănătate publică, de la Școala de Sănătate Publică din cadrul Universității Loma Linda.

În timpul discursului adresat delegaților, Ted Wilson a fost însoțit pe platformă de soția sa, Nancy Vollmer Louise Wilson, de profesie fizioterapeut. Cuplul are trei fiice.

Tatăl său, Neal C. Wilson, a slujit ca președinte al Conferinței Generale din 1979 până în 1990.

„Cu respect tăcut și umilință, stăm amândoi înaintea dumneavoastră și înaintea lui Dumnezeu”, a spus președintele, „și acceptăm această responsabilitate”.

El și-a reînnoit angajamentul față de Dumnezeu și față de Biserica Adventistă și a prezentat pe scurt trei obiective pe care le va urmări în timpul celui de-al doilea mandat: un accent mai mare pe Hristos și neprihănirea Sa, pe credincioșia fiecărui membru al bisericii și pe implicarea în evanghelizare și mărturisire.

„Dumnezeu dorește ca poporul Său să rămână ferm în credință, însă această ne privește pe fiecare”, a spus el.

În cadrul conferinței de presă care a avut loc imediat după realegerea sa, președintele Ted Wilson a spus că va căuta să promoveze unitatea în biserică, punând accentul pe aspectele spirituale ale rugăciunii și ale modului în care Dumnezeu îi unește pe oameni prin intermediul misiunii. Acestea ar putea deveni o parte a răspunsului la rugăciunea lui Isus din Ioan 17: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în

Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.”(versetele 20, 21).

Fiind întrebat de *Adventist Review* care-i sunt prioritățile, președintele a vorbit despre cele trei obiective pe care le menționase înaintea delegaților, însă a spus că anticipează că va investi mai multă energie în cel de-al treilea, și anume în implicarea fiecărui membru al bisericii în evanghelizare și mărturisire.

„Vom sublinia esența a ceea ce suntem ca adventiști de ziua a șaptea”, a mai spus el.

Chad Stuart, un pastor din Statele Unite, blogger pentru *Adventist Review*, i-a cerut președintelui Ted Wilson să descrie starea sa de spirit după realegere. Acesta a spus că s-a simțit „umil și copleșit”.

Soția sa, Nancy, se ruga în camera de rugăciune a Conferinței Generale când a aflat că soțul ei a fost ales pentru un nou mandat.

„Mă simt așa cum m-am simțit și în urmă cu cinci ani. E copleșitor”, a spus ea într-un interviu. „Mă bucur că Îl avem pe Domnul și că putem să ne sprijinim pe El. E puterea Lui. E tăria Lui. E biserica Lui”, a mai adăugat.

Atât în timpul conferinței de presă, cât și în fața delegaților, Ted N. C. Wilson le-a mulțumit membrilor bisericii că se roagă pentru el și și-a exprimat convingerea că aceste rugăciuni l-au susținut zi de zi. „Vrem să Îl vedem pe Isus revenind”, a spus el. „Această biserică atât de dragă nouă a fost înființată de Însuși Dumnezeu.” În cadrul sesiunii au fost aleși și următorii membri ai Comitetului Conferinței Generale: secretar – Gan Theow Ng; trezorer – Juan Prestol-Puesán; vicepreședinți: Ella Simmons, Geoffrey Gabriel Mbwana, Guillermo Biaggi, Artur A. Stele, Abner De Los Santos, Thomas Lemon.

Dr. Nelu Burcea a fost ales director asociat al Departamentului Relații Oficiale și Libertate Religioasă, în cadrul Conferinței Generale.....

O surpriză foarte plăcută: pastorul Nelu Burcea a fost ales director asociat al Departamentului de Relații Oficiale și Libertate Religioasă, din cadrul Conferinței Generale. Este pentru prima dată când un român ocupă o astfel de poziție. Dorim ca Dumnezeu să îl binecuvânteze cu înțelepciune în noua responsabilitate.

Născut în 1970, Nelu Burcea este doctor în științe economice, specializarea management, din cadrul Academiei de Studii Economice din București, fiind de asemenea absolvent al cursurilor de protocol și comunicare în diplomație, organizate de Institutul Diplomatic Român. Pastorul Nelu Burcea mai este absolvent al unui master în management, având studii aprofundate postuniversitare în managementul proiectelor, și un master în media și marketing, având și o licență în teologie și una managementul economiei și serviciilor.

A slujit ca pastor al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în mai multe biserici din Conferința Oltenia, iar înainte de a fi ales în cadrul Uniunii de Conferințe a condus timp de cinci ani Centrul Media Adventist. În 2009 a fost ales director al Departamentelor de Comunicare, Relații Oficiale și Libertate Religioasă în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, fiind și președintele Asociației „Conștiință și Libertate”.

Este căsătorit cu Viorica din 1993 și împreună au doi copii: Eduard și Estera.

Noua conducere a Diviziunii Inter-Europene

Pastorul Mario Brito a fost ales în funcția de președinte al Diviziunii Inter-Europene (EUD), Diviziunea din care face parte și România.

Mario Brito și-a început activitatea pastorală în anul 1981, slujind ca pastor, profesor de religie, pedagog și planator de biserici și a fost ales în funcția de președinte al Uniunii Portugheze în 1997.

În 2005, în cadrul Sesiunii Conferinței Generale din Saint Louis, Statele Unite ale Americii, a fost chemat să fie director al Departamentelor Școala de Sabat și Lucrare Personală și Administrarea creștină a vieții, din cadrul Diviziunii Inter-Europene, pe atunci Diviziunea Euro-Africa, rămânând timp de un an și președinte al Uniunii Portugheze.

În 2010 a fost ales secretar al Asociației Pastorale și director al Departamentului Capelanie, din cadrul EUD.

Pastorul Mario Brito este căsătorit cu Maria José Brito, secretara Asociației soțiilor de pastori, la nivelul Diviziunii și au împreună o fiică, Estela Abigail.

Pastorul Magyarosi Barna a fost ales secretar al Diviziunii Inter-Europene. Începând din 2010 și până acum, acesta a fost directorul departamente-

lor Educație și Viața de Familie, în cadrul Diviziunii Inter-Europene.

Născut la Târgu Mureș, în anul 1973, pastorul Magyarosi Barna, este licențiat al Institutului Teologic Adventist din România, are o diplomă de master de la Universitatea Andrews și un doctorat în teologie la Universitatea București. A slujit șase ani ca pastor și doi ani ca director al Departamentului Școala de Sabat și Lucrare Personală, în cadrul Conferinței Transilvania de

Sud. Apoi, a fost director al Departamentului Spiritul Profetic, în cadrul Uniunii Române, și președinte al Institutului Teologic Adventist din Cernica. Pastorul Magyarosi împreună cu soția sa, Noemi, au o fiică, Blanka.

Norbert Zens a fost re-ales trezorier. În vârstă de 49 de ani, a absolvit Universitatea din Passau, Germania, cu specializarea Administrarea Afacerilor. Du-

pă absolvire, a lucrat pentru mai multe companii din Germania, iar mai târziu a fost managerul Seminarului Bogenhofen, din Austria, timp de nouă ani. În 2004 a fost angajat de Serviciul de Audit al Conferinței Generale.

Delegații au respins posibilitatea ca fiecare Diviziune să-și stabilească prevederile referitoare la hirotonirea femeilor ca pastori

După o lungă perioadă de studiu, rugăciune și discuții intense, după o transparență totală asupra subiectului, manifestată inclusiv prin publicarea tuturor studiilor, comentariilor și discuțiilor pe acest subiect, delegații, reuniți în cadrul Sesiunii Conferinței Generale, au respins posibilitatea ca acolo unde se consideră adecvat din punct de vedere cultural pentru teritoriile lor, Comitetele executive ale Diviziunilor să stabilească prevederi pentru hirotonirea femeilor ca pastori.

Cu 1 381 de voturi „împotrivă”, 997 „pentru” și cinci abțineri, delegații au finalizat prin vot secret un proces caracterizat printr-o dezbatere viguroasă și uneori aprinsă, care a durat, de fapt, timp de cinci ani.

După votul din cadrul Sesiunii Conferinței Generale 2015, din San Antonio, Texas, președintele Conferinței Generale, Ted N. C. Wilson, a făcut apel la membrii bisericii să se unească în îndeplinirea misiunii bisericii. „Acum este momentul să ne unim sub

stindardul însângerat al lui Isus Hristos și în puterea Lui, nu în puterea noastră”, a declarat acesta după ce buletinele de vot au fost numărate pe mese plasate în fața delegaților. „Acum este momentul să ne unim în împlinirea misiunii noastre ca biserică a lui Hristos.”

El le-a mulțumit delegaților pentru „grija și spiritul de rugăciune cu care s-au comportat și au abordat subiectul” în timpul celor șase ore de discuții.

Președintele Ted Wilson, care deschisese sesiunea de dimineață cu un apel ca toți membrii bisericii să respecte rezultatul votului, a subliniat atât atunci, cât și după vot, că deciziile luate de Conferința Generală în sesiune au cea mai mare autoritate în Biserica Adventistă.

Discuțiile care au durat întreaga zi, cu excepția celor două ore cât a durat pauza de prânz, au început la ora 9:30 și au fost întrerupte de 10 ori pentru rugăciune. Participanții s-au rugat individual, câte doi și în grupuri. Numeroși participanți la sesiune s-au rugat în

camere speciale de rugăciune, pregătite de Asociația Pastorală și Departamentul Misiunea Femeii, din cadrul Conferinței Generale.

Mike Ryan, vicepreședinte al Conferinței Generale, care a anunțat rezultatele finale ale votului, a admonestat aspru un grup de participanți care au început să aplaude la aflarea rezultatului. „Nu este nimic triumfal în acest rezultat”, a spus el. „Nu există învingători sau învinși.” Erton Köhler, președintele Diviziunii America de Sud, a fost de aceeași părere cu Mike Ryan, spunând că aceasta nu este o competiție politică. „Speranța mea e ca biserica să nu aibă câștigători sau învinși, ci ca fiecare să poată simți că aceasta este decizia lui Dumnezeu și să o transforme în decizia sa”, a declarat el pentru *Adventist Review*. „Fie ca toți să aibă umilința de a recunoaște că voia lui Dumnezeu poate fi diferită de opinia personală.”

preluare AARC

Președintele Conferinței Generale declară că votul pe tema hirotonirii nu schimbă statutul curent

Ted N. C. Wilson, președintele Conferinței Generale, a declarat că votul pe tema hirotonirii femeilor a însemnat „menținerea statutului de organizare curent”.

Pastorul Wilson le-a explicat delegaților de la sesiunea Conferinței Generale, din San Antonio, Texas, că votul de miercuri (8 iulie, n.red.) nu a făcut altceva decât să oprească diviziunile să ia decizii pe tema hirotonirii femeilor.

El a precizat că votul nu are nimic de-a face cu hirotonirea femeilor ca prezbiteri, o practică bazată pe statutul de organizare a bisericii, existent de mai multe decade.

De asemenea, a adăugat el, votul nu modifică statutul pastorilor atestați

(eng. *commissioned ministers*), care pot fi bărbați sau femei, conform statutului bisericii.

„Prin urmare, să înțelegem clar ce anume s-a votat miercuri”, a continuat el. „Am revenit la poziția inițială și îi îndemn insistent pe toți să adere la ceea ce s-a votat. Dar nu adăugați la tema votului aspecte care nu au fost cuprinse în vot. Trebuie să fim corecți, trebuie să fim deschiși și e nevoie să acceptăm cu toții ce se votează la sesiunea Conferinței Generale.”

Ted Wilson le-a cerut președinților de diviziune să ofere clarificări, în teritoriile lor, asupra votului de miercuri.

La scurt timp după discuția cu pastorul Wilson, Daniel R. Jackson, președintele Diviziunii Nord-Americane, a emis o declarație în care afirma că diviziunea „se va conforma votului bisericii mondiale”.

El a transmis că diviziunea înțelege că „votul le-a interzis celor 13 diviziuni ale bisericii să decidă singure în legătură cu luarea în considerare și potențiala implementare a hirotonirii femeilor ca pastori ai Evangheliei.” Dar, a adăugat el, moțiunea nu le-a interzis femeilor să activeze ca pastori atestați, ca prezbiteri hirotoniți în biserica locală sau ca diaconese.

„Din moment ce hotărârea nu a respins aceste lucruri, noi continuăm să le încurajăm pe acelea care au activat în aceste poziții să își continue lucrarea”, a comentat pastorul Daniel R. Jackson.

El a adăugat: „Este esențial să înțelegem că Diviziunea Nord-Americană va continua să respecte directivele din Statutul de Organizare al Conferinței Generale, permițându-le conferințelor și uniunilor să autorizeze femeile ca pastori atestați în lucrarea pastorală. De asemenea, vom continua să încurajăm slujirea femeilor în calitate de prezbiteri și diaconese, hirotonite la nivel local.”

Președintele Ted Wilson a declarat că atitudinea conducătorilor diviziunilor este una de susținere a propunerilor votate în sesiunea Conferinței Generale. Deciziile luate de Conferința Generală în sesiune reprezintă cea mai înaltă autoritate în biserică.

Ted Wilson a căutat totodată să-i liniștească pe unii membri ai bisericii care sunt îngrijorați că revizuirea *Manualului bisericii* aprobată de delegați, ar putea limita autoritatea sau activitățile Conferinței Generale.

„Motivul reformulării este acela de a face să nu se mai apeleze pentru orice probleme minore la nivelurile superioare ale conducerii”, a spus președintele Ted Wilson.

Amendamentul le oferă diviziunilor posibilitatea de a decide ca anumite solicitări să nu ajungă la nivelul Conferinței Generale. Nivelurile dintr-o diviziune la care poate fi luată în considerare o solicitare sunt biserica locală, conferința și uniunea.

Ted Wilson a afirmat că, în general, Conferința Generală acționează oricum prin intermediul diviziunilor și prin diferitele niveluri ale acestora pentru a rezolva apelurile primite.

„Așadar, vă rog să nu vă gândiți la motive care, în opinia și în înțelegerea mea, nu există”, a spus el.

de Andrew McChesney,
echipa *Adventist Review/ANN*

■ LA ODIHNĂ

Dincă Gheorghe

Pe 14 iulie 1925 a văzut lumina zilei Dincă Gheorghe, în localitatea Poiana, județul Iași. Venirea lui pe lume coincide cu nașterea adventismului în localitatea Poiana. Încă din tinerețe, solia adventă prinde rădăcini în sufletul lui și își consacră viața slujirii lui Dumnezeu prin legământul botezului. Pătruns de spiritul misionar, se înrolează în echipa de colportori și străbate zeci de localități din casă în casă cu solia mântuirii. Își unește destinul prin legământul căsătoriei cu Năstrușnicu Elena și, împreună, clădesc un cămin, binecuvântat cu trei copii: Laurențiu, Daniel și Corneliu. Întotdeauna,

prin toate problemele vieții, a strălucit de modestie și credincioșie. A fost un iubitor al cărților sacre. Atunci când autoritățile regimului comunist i-au confiscat cărțile, pe care le ascunse în pământ, sub ieslea boilor tatălui său, a scris cu condeiul la lumina lămpii cu petrol sute de pagini din cărțile Spiritului Profetic. Primul lucru pe care-l făcea în fiecare zi era studiul și rugăciunea. A căutat totdeauna să împărtășească credința adventă cu orice persoană cu care venea în contact. Ani în șir a slujit ca prezbiter, cu spirit de sacrificiu și grijă pentru oameni. Tată bun și părinte spiritual, cu inima plină de speranță, a bătătorit drumul vieții, ascunzând în vasul de lut comoara modestiei și a credincioșiei. Șaptezeci de ani a mers alături de Dumnezeu, cu

visul care-i lumina fața – de a ajunge cât mai curând acasă. Când vorbea de întâlnirea cu Mântuitorul pe care L-a iubit și L-a slujit toată viața, fața îi radia de bucurie și ochii îi lăcrimau. Povara anilor, neputința și suferința l-au oprit din alergarea pe pământul acesta în după-amiaza zilei de 10 iunie 2015. Cântecul lui preferat era: „Mi-e dor de-acas’”. Și mie mi-e dor de-acas’, și aștept în credință întoarcerea Mântuitorului, ca să stau iarăși alături de cel care mi-a sădit în suflet speranța adventă, alături de tatăl meu. „Ferice de morții care mor în Domnul...”, căci faptele lor îi urmează”. Apocalipsa 14:13.

*Daniel Dincă,
pastor în Conferința Muntenia*

George Pica

George Pica se naște la data de 13 aprilie 1939 în Vizi-ru, județul Brăila, al cincilea dintre cei opt copii ai lui Tudor și Elena Pica.

Încheie legământul cu Dumnezeu în anul 1956, la vârsta de 17 ani, la Galați, fiind botezat de către pastorul Mirea Ionel. La 28 octombrie 1973, se căsătorește cu Silvia Gherman. În 1974, respectiv 1975, se nasc primii doi copii ai familiei, Vasti și Livia. În 1979 i se naște a treia fată, Irina. Din anul 1980 se stabilește la Câmpina și în 1986 se naște cea de-a patra fată și ultimul copil, Alexandra. Timp de 35 de ani

a locuit la Câmpina, pe strada Toma Ionescu, până miercuri 27 mai 2015, când închide ochii în speranța întâlnirii cu Mântuitorul Isus Hristos.

Rămâne în memoria noastră ca un bun prieten, mentor, dirigor, profesor, părinte, soț și creștin. A fost pasionat de muzică și s-a implicat în motivarea și instruirea tinerilor. Înființează și conduce coruri și formații. La botez primește cadou o muzicuță și rămâne pentru toată viața un pasionat al acestui instrument. Ca autodidact perseverent, reușește să stăpânească bine mai multe instrumente muzicale: muzicuța, chitara, vioara, pianul, violoncelul, mandolina, blockflote-ul (fluierul).

De-a lungul anilor, s-a confruntat cu multe probleme de sănătate, inclu-

siv o operație de inimă în anul 2002. George Pica, zis nea Gică, a fost un om sociabil, a avut mulți prieteni. Cu inimile strânse de această pierdere, însă cu bucuria de a-l fi cunoscut, de a-l fi avut prieten, acum, la sfârșit de cale, putem spune așa cum scrie în Scriptură despre eroii credinței: George Pica a adormit în Domnul „și a fost adăugat la poporul Lui”.

*Florin Liga,
pastor în SUA*

Apogeul glorios al istoriei

Făgăduința revenirii Sale

Mesaj prezentat joi dimineață, 2 iulie 2015

Dintre toate promisiunile făcute de Isus, cea din Ioan 14:1-3 este cea mai personală, cea mai încurajatoare și mai liniștitoare: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine! În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.”

Despre ce vorbește Isus aici? Mesajul Său ar putea fi parafrizat astfel: „Știu că aveți credință în Dumnezeu; știu că aveți credință și în Mine. Dar când nu Mă veți mai vedea, veți mai avea credință? Eu vă conduc la destinație. Luați cuvântul Meu în serios. Mă voi întoarce și vom fi împreună.”

Un Domn în care poți să crezi

Credem noi cuvintele lui Isus chiar dacă El nu este prezent în persoană aici, cu noi? Sau, dimpotrivă, suntem necredincioși ca Toma? Când a primit vestea uluitoare a învierii Domnului, Toma a căutat o explicație rațională: „Sunt bine, sufletește stau bine, cu credința stau bine, totul este bine. Am o singură problemă: dacă nu pun degetul meu în semnul cuielei, pur și simplu nu pot să cred.” O săptămână mai târziu, Isus i-a dat ocazia așteptată și l-a mustrat pentru necredința lui: „Adu-ți degetul încoace și uită-te!”

După ce L-a atins, Toma a exclamat: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” (Ioan 20:28).

Răspunsul dat de Isus are relevanță permanentă pentru călătoria credinței: „Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut!” (versetul 29). Cuvintele Lui echivalează cu prezența Sa. În așteptarea Sa, cuvintele „Mă voi întoarce” ne transmit o certitudine care nu admite îndoiala sau gluma.

Evangelhia după Ioan consemnează un incident impresionant în capitolul 4. Fiul unui slujbaș împărătesc din Capernaum era bolnav. Demnitarul auzise că Isus Se întorsese în Cana, unde făcuse prima Sa minune, cu ocazia unei nunți.

Dar Isus nu Se limitează la Cana. El este Omul universal, este al tuturor. El este Mântuitorul lumii. Cuvântul Lui dă viață. Slujbașul împărătesc parcurge un drum de circa 36 de kilometri până

la Cana, Îl găsește pe Isus și Îi spune despre băiatul lui, care „era pe moarte” (Ioan 4:47). „Vino”, Îl roagă el, „vino acasă la mine, Isus! Salvează-mi fiul din ghearele morții! Tu poți să-l vindec. Cred în Tine!”

Răspunsul Mântuitorului ne atrage atenția într-un mod deosebit: „Du-te..., fiul tău trăiește” (versetul 5). Nu e nevoie să merg cu tine – pare a-i spune. Ai cuvântul Meu. Ai credință în Mine. Cuvântul Meu echivalează cu prezența Mea.

Slujbașul a crezut cuvintele lui Isus. A doua zi, în drumul spre casă, „l-au întâmpinat robii lui și i-au adus vestea că fiul lui trăiește” (versetul 51). I s-a spus atunci că băiatul se vindecase exact la momentul când Isus Și-a dat cuvântul. Cuvântul Lui își atinge întotdeauna ținta, fie că este rostit în Cana, în Capernaum, în Betesda, în Ierusalim, în San Antonio sau în Londra – cuvântul Său echivalează cu prezența Sa.

Iar Isus a spus: „Mă voi întoarce” (Ioan 14:3).

Promisiuni în care poți să crezi

A crede în Isus înseamnă a crede într-o realitate, în ceva concret. „În casa Tatălui Meu”, adică acasă! El Se ducea acasă și S-a oferit să-și împartă casa cu cei care au crezut în El și care și-au pus încrederea în El. Întoarcerea Lui va însemna pentru noi pasul de la credință la trăirea unei realități palpabile. Când va reveni, El nu va spune: „Pune degetul și uită-te”, ci mai degrabă: „Intrați în bucuria Stăpânului vostru. Locuiți cu Mine în casa Tatălui Meu. Aceasta este moștenirea care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (cf. Matei 25:21,34). Făgăduința aceasta a locuirii în casa Sa este tot atât de reală ca experiența lui Toma, când și-a pus mâna în coasta lui Isus!

Când a vorbit despre casa din cer, Isus nu a spus cât este de frumoasă, de spațioasă și de primitoare, ci a precizat că este casa Tatălui Său. Este o casă diferită de oricare alta. Este un loc construit din dragoste. Este locul unde putem fi așa cum ne-a creat Dumnezeu să fim, unde putem intra și unde putem fi noi înșine.

Aceasta este casa pe care ne-a promis-o Isus. Acolo suntem acceptați; acolo suntem iubiți; acolo suntem acasă. Iar Isus spune: „Casa Tatălui Meu este și casa voastră.” Locul nostru de odihnă veșnică este la pieptul lui Dumnezeu; acolo ne putem rezema fruntea, ne putem bucura veșnic

Janos Kovacs-Biro, originar din România, slujește ca director al Departamentelor Asociația Pastorală, Evanghelizare și Lucrare Personală, din cadrul Diviziunii Trans-Europene, cu sediul în St. Albans, Anglia.

și putem striga triumfători: „Nimic nu ne va mai despărți de El. Am ajuns acasă în sfârșit!”

Isus a folosit scenele familiare din vremea Sa pentru a ilustra revenirea Sa. De exemplu, El Și-a comparat întoarcerea cu călătoria și cu nunta.

Atunci când un demnitar își anunța vizita într-o localitate, câțiva oameni mergeau înaintea lui și făceau pregătirile necesare pentru întregul alai. Isus S-a dus la cer înainte, ca să facă pregătirile pentru sosirea noastră! Iar noi, în timpul cât Îl așteptăm să vină, suntem chemați să-I pregătim un loc în inimile oamenilor din jur, ca să poată merge și ei acolo.

În Israel, atunci când un tânăr dorea să se căsătorească, cerea permisiunea tatălui său. Iar tatăl își dădea acceptul numai după ce casa era lărgită. Tatăl nostru ceresc este gata să ne iasă în întâmpinare când Isus Hristos, Fiul Său, ne va aduce acasă.

Cum să mergem acasă?

Dar cum să mergem acasă? Răspunsul este același: Aveți credință în Isus. El este „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6). Nimeni nu vine la Tatăl și nu intră în casa Tatălui decât prin El. Indiferent cine sau cum suntem – fie că suntem bărbați sau femei, albi sau negri, tineri sau bătrâni, bogați sau săraci, bolnavi sau sănătoși –, noi mergem la Tatăl prin Isus, iar în casa Lui este suficient loc pentru toți.

În timpul Războiului din Vietnam, un soldat s-a întors în patrie. Imediat ce a aterizat în Statele Unite, a dat un telefon acasă. Mama lui i-a răspuns, extraordinar de bucuroasă să-i audă vocea.

– Mă bucur că ai ajuns, băiatul meu, i-a spus ea fericită. Este cel mai frumos cadou pe care îl poate primi cineva de Crăciun. Vino repede. Camera ta te așteaptă!

La celălalt capăt al firului, soldatul ezita. Într-un final, a reușit să spună:

– Știi, mamă...

– S-a întâmplat ceva?

– ... Sunt cu cineva, cu un prieten. Pot să-l aduc cu mine? a întrebat-o el pe un ton precaut.

– Sigur că poți. Prietenul tău este și prietenul nostru!

– Dar știi, mamă, a explicat el, prietenul meu este rănit. Are fața complet desfigurată. Și-a pierdut un ochi, un braț și ambele picioare. Arată ciudat. Nu e plăcut deloc să-l vezi și s-ar putea să aibă nevoie de îngrijire.

Pentru o clipă care a părut cât o veșnicie, nu s-a mai auzit nicio vorbă de la celălalt capăt al firului. În final, mama i-a spus:

– Fiule, de ce nu-l lași la hotel? Vino doar tu. Nu avem loc și pentru el...

Fiul nu a mai venit deloc acasă. Mama a rămas singură în seara de Crăciun. În jurul orei 4 dimineață, a sunat telefonul. A ridicat repede receptorul. Era un polițist.

– Doamnă, a anunțat-o acesta, am găsit corpul neînsuflețit al unui veteran de război într-o cameră de hotel. Se pare că a fost vorba de o sinucidere. Avea fața desfigurată;

nu avea un ochi, avea un braț și picioarele amputate. După documentele pe care le-am găsit asupra lui, se pare că este vorba de fiul dumneavoastră...

Casa Tatălui nostru este radical diferită. Sosirea noastră acolo va fi un mare eveniment. Nimeni nu va mai avea vreo cicatrice pe față sau pe corp, pentru că trupul muritor se va îmbrăca în nemurire. Hristos Însuși va fi desăvârșirea noastră. El ne va conduce în casa Tatălui Său.

Ce putem face noi?

Ce putem face noi astăzi, când așteptăm acest mare eveniment?

Provocarea noastră este să trăim așteptând cu nerăbdare venirea lui Isus. Fiecare gând și activitate trebuie să fie definită de acest apogeu iminent al istoriei umane. Isus revine ca Domn al slavei. Același Isus care a fost învingător în bătălia împotriva păcatului va veni curând pe norii cerului ca să ne ia acasă. Pavel ne dă următorul sfat: „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ! (Coloseni 3:2). Casa noastră este sus!

După ce ne-am ațintit privirea către casa de sus, suntem chemați să ducem o viață de așteptare vigilentă și de mărturie. „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape”, spune apostolul. „Fiți înțelepți dar și vegheați în vederea rugăciunii!” (1 Petru 4:7). Așteptarea acestei case cerești poate părea pentru unii o utopie, însă pentru cei care cred cuvintele lui Isus, evenimentul revenirii Sale este, la fel ca prima Sa venire, o realitate istorică. Isus Se va întoarce în istorie, în timp și în spațiu.

Evenimentul acesta ne cere o credință fără rezerve în Acela care a dat făgăduința. „Aveți încredere în Mine”, Îl auzim spunând. „Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine în casa Tatălui Meu.”

Provocarea noastră astăzi este să trăim cu această credință. „Să trăim frumos”, ne îndeamnă Pavel, ca în așteptarea venirii zorilor (Romani 13:13). Acum este noapte, dar, cu ochii credinței, vedem ivirea zorilor și ne ducem viața vigilenți, ca să nu fim luați prin surprindere. Pentru a doua venire trebuie să veghem și să fim treji (1 Tesaloniceni 5:6) și să ne cercetăm pe noi înșine în lumina întrebării: „Ce fel de oameni ar trebui să fi[m]”? Răspunsul ni-l dă Petru: Ar trebui să avem „o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu” (2 Petru 3:11,12).

În final, asta e tot ce contează. În timp ce sperăm și așteptăm, ducem noi o viață responsabilă, plină de iubire, reflectând caracterul și misiunea Domnului nostru? Sfatul lui Ellen White este cât se poate de potrivit: „Vegheați pentru Domnul cu mai mare ardoare decât veghează unii pentru venirea dimineții. Aveți credință în Dumnezeu! Umblați pe calea Sa! Afirmați adevărul Său! Lui Îi place când slujitorii lui vorbesc despre credință... El lucrează pentru voi și împreună cu voi.”¹

¹Ellen G. White, Manuscript Releases, vol. 10, p. 388.

„ESTE O EXPERIENȚĂ CARE MĂ SMEREȘTE PROFUND”

Interviu cu președintele reales al Conferinței Generale, Ted N. C. Wilson

Editorul Bill Knott stă de vorbă cu președintele reales, Ted N. C. Wilson, despre responsabilitățile și provocările rolului său, despre cum ar putea să doarmă mai mult și să facă față dezamăgirilor și despre ce anume va fi în centrul atenției sale în următorii cinci ani.

Bill Knott: Tocmai ați acceptat alegerea delegaților, în dreptul dumneavoastră, pentru a sluji ca președinte al Conferinței Generale pentru încă cinci ani. Vă cunosc suficient de bine ca să știu că un moment ca acesta nu este doar un eveniment profesional, ci și un moment profund spiritual. Cum vă simțiți când biserica în care ați crescut vă cere să o conduceți pentru încă cinci ani?

Ted Wilson: Este o invitație extrem de provocatoare, pentru care orice persoană se simte nepregătită. Nimeni nu poate face față acestei poziții fără îndrumarea și călăuzirea directă a Domnului. Așadar, este o experiență care mă smerește profund. Și îți dai seama, mai ales atunci când privești în ochii și pe fețele delegaților și ale membrilor bisericii, că este ceva cu mult mai mare, mai cuprinzător, decât ai putea să administrezi singur. Te trezește la realitate gândul acesta. Într-un moment ca acesta, sunt trei atitudini pe care le poți avea: poți să te dai înapoi, simțindu-te atât de nepotrivit pentru aceasta încât efectiv să rămâi imobilizat, și Domnul nu vrea acest lucru. Poți să fii atât de încurajat de faptul că ți s-a cerut să fii conducător, încât să devii prea încrezător în tine însuși, și Domnul nu vrea nici acest lucru. El vrea să folosești talentele pe care ți le-a dat, dar să depinzi în totul de El. Așadar, din această perspectivă, simt povara slujbei și o duc la piciorul crucii. Ce altceva aș putea face? Păstrez în biroul meu o mică plachetă pe care am primit-o cu mulți ani în urmă. Are scris pe ea un pasaj din cartea *Profeți și regi*, pagina 31: „Când un purtător de poveri dorește înțelepciune mai mult decât bogăție, putere sau renume, nu va fi dezamăgit. Un astfel de om va învăța de la mare-

le Învățător nu numai ce să facă, ci și cum să facă, astfel încât să primească aprobarea divină.” Mă descopăr în situația lui Solomon, la începutul domniei lui. Doar Domnul este în stare să poarte poverile acestui rol. În ultimii cinci ani, am văzut cum Domnul a intervenit în multe ocazii, cum a condus lucrurile cu mult mai presus de tot ce mi-aș fi putut imagina sau aș fi putut să fac eu însumi. Așadar, în aceasta găsesc încurajare. Noi toți, indiferent de locul în care suntem chemați să slujim – ca administrator, pastor sau laic – trebuie să ne smerim înaintea Domnului și să-L implorăm, să stăruim pentru ploaia târzie, pentru Duhul Sfânt.

B.K.: Când mă uit la programul pe care l-ați avut – unul încărcat de călătorii, în ultimii cinci ani –, mă întreb unde veți găsi puterea să mai faceți acest lucru încă un mandat.

T.W.: Ei bine, nu cred că voi mai călători atât de mult. Dacă soția mea va avea vreun cuvânt de spus în această privință, nu o vom mai face! Realitatea și rațiunea îți impun anumite limite. Cred că va fi extrem de important să petrec mai mult timp în meditație spirituală, pentru a înțelege cum vrea Domnul să procedeze cu această biserică. Să

alergi încoace și încolo ar putea să pară un oarecare progres, dar, cu tehnologia de astăzi, este mult mai ușor să stabilești electronic legăturile necesare decât era în urmă cu 10 sau 15 ani. Tehnologia a avansat atât de mult, încât este posibil să intri în contact, oricând dorești, cu orice loc din lume și am învățat să exploatez la maximum e-mailul și mesajele instant. Dar aveți dreptate: există o limită pentru cât poate rezista corpul omenesc.

B.K.: *Credeți-mă, mulți dintre noi ne vom ruga să puteți dormi mai mult în următorii cinci ani!*

T.W.: Mă alătur și eu în această rugăciune!

B.K.: *Având în vedere importante decizii care urmează să fie luate la această sesiune a CG în doar câteva zile – mai exact, în ceea ce privește exprimarea mai clară a punctelor fundamentale de credință și dacă să se permită sau nu diviziunilor să decidă pe plan local în privința hirotonirii femeilor pentru slujirea pastorală –, probabil că vor fi persoane sau grupuri care vor fi dezamăgite de una dintre deciziile luate aici. Ați fost ales pentru a conduce Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în totalitate. Ce le-ați spune celor care s-ar putea să fie dezamăgiți de vreo decizie luată aici, la San Antonio?*

T.W.: Ei bine, le-aș îndrepta atenția către faptul că, indiferent ce decizie va lua biserica în legătură cu orice subiect, această biserică este încă lumina ochilor Lui. Indiferent ce decizii se vor lua, chiar dacă s-ar putea să nu vă placă, nu aveți unde să mergeți în altă parte. Aceasta este biserica lui Dumnezeu, biserica rămășiței. Dacă nu credeți acest lucru, înseamnă că aveți în mintea voastră o alternativă, un alt refugiu. Dar eu nu citesc nicăieri, în Scriptură sau în Spiritul Profetic, că va mai fi o altă rămășiță, o rămășiță a rămășiței. Așa că aș face apel la oricine este dezamăgit, chiar și la cei care poate se simt respinși, spunându-le că există un tablou mult mai mare. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea va birui, dar nu ca o simplă organizație omenească. Ea este o mișcare, o mișcare cu un mesaj biblic. Înțelegerea acestui lucru ne ajută pe toți să găsim stabilitate atât pentru viața noastră, cât și pentru misiunea bisericii. Poate că vor fi situații în care veți continua să nu fiți de acord cu o decizie un timp îndelungat, dar Spiritul Profetic ne spune clar că, atunci când Conferința Generală în sesiune ia o decizie, trebuie să ne supunem ei, să nu persistăm în gândirea noastră și să nu provocăm

tulburare. Știu că unele persoane s-ar putea să nu considere că acesta este un răspuns valabil, dar respingerea sau dezamăgirea se pot transforma, dacă nu suntem atenți, în înverșunare și în resentimente. Trebuie să punem totul înaintea Domnului și să spunem: „Doamne, ajută-mă să pot trece peste problema aceasta și să văd imaginea de ansamblu, pentru că misiunea și mântuirea finală a oamenilor, la venirea Ta, care va avea loc în curând, sunt cele mai importante.” Experiența mea de predicare în cadrul unor serii de întâlniri evanghelistice, cum a fost recenta ocazie din Zimbabwe – când am predicat aceste adevăruri biblice incredibile – îmi amintește că planurile lui Dumnezeu pentru biserica Sa sunt întotdeauna mai mari decât orice decizie izolată. Punctul meu de vedere în orice privință, oricât de puternic mi l-aș susține, trebuie să se supună, în cele din urmă, planurilor mai mari pe care Dumnezeu le are pentru poporul Său de la sfârșitul timpului.

B.K.: *Presupun că s-a întâmplat deseori să conduceți ședințe de comitet care s-au încheiat cu alte decizii decât cele pe care, poate, le-ați dorit.*

T.W.: De multe ori. Și am învățat cât de important este să privești imaginea de ansamblu, să-ți aduci aminte că Domnul este cel care conduce totul și care hotărăște rezultatul.

Dacă tu le împărtășești altora credința ta – fie că o faci predicând, învățându-i pe alții sau pur și simplu stând de vorbă cu un vecin –, și Domnul va face atunci ceva remarcabil pentru tine.

B.K.: *Sunteți cunoscut, în ultimii cinci ani, pentru lansarea unei serii de inițiative majore – „Redeșteptare și reformă”, „Proiectul Marea luptă”, „O lucrare misionară medicală cuprinzătoare” și „Misiunea în marile orașe”. Să ne așteptăm și la alte inițiative majore de felul acesta în următorii cinci ani sau sperați, în primul rând, ca cele deja lansate să-și ia un și mai mare avânt?*

T.W.: Inițiativele la scară largă care ne-au dat un fundament puternic în ultimii cinci ani – și meritul nu este în niciun fel al meu, deoarece toate vin din Scriptură și din Spiritul Profetic –, acestea vor rămâne de bază. Dar sunt trei domenii principale de interes care sper că vor caracteriza tot ce vom face în următorii cinci ani.

Primul dintre ele este înălțarea lui Hristos și a neprihănirii Sale: aceasta este esența celor trei solii îngerești. Acest mesaj îi întoarce pe oameni la adevărata închinare față de Dumnezeu,

la recunoașterea frumuseții neprihănirii Sale și a harului Său care ne acoperă și la experiența sfințirii, care este tot lucrarea Sa.

Toate aceste inițiative care au fost lansate au ca obiectiv restaurarea pe care o au în vedere cele trei solii îngerești – readucerea poporului într-o relație deplină cu Domnul. Îl vom proclama pe Hristos și neprihănirea Sa în orice program și în orice proiect pe care îl începem sau pe care îl continuăm.

Al doilea domeniu de interes major este credincioșia. Trăim într-o cultură foarte existențială, care sugerează că nicio loialitate nu poate fi permanentă. Dar Dumnezeu ne cheamă să creștem în credincioșia față de El și față de Cuvântul Lui. Vom vorbi despre credincioșia în relațiile personale, credincioșia în ceea ce privește adevărul biblic, credincioșia în studierea Cuvântului. Vom sublinia credincioșia în rugăciune, în studierea Spiritului Profetic, în relațiile de familie și în domenii pentru care eu, personal, simt o povară specială, cum este participarea la Școala de Sabat. Credincioșia este posibilă doar atunci când ne dăm seama de completa noastră dependență de Hristos și de neprihănirea Sa.

Al treilea domeniu este realmente critic: implicarea totală a membrilor – pregătirea laicilor pentru a evangheliza și pentru a da mărturie de credința lor, astfel încât să nu avem doar un corp profesional plătit care să facă lucrare misionară, ci membrii bisericii din întreaga lume să recunoască faptul că aceasta este lucrarea noastră. În *Mărturii* vol. 9, p. 117, Ellen White face această minunată declarație: „Lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ nu va putea fi încheiată până când cei care alcătuiesc biserica noastră, bărbați și femei, nu pornesc la lucru și nu își unesc eforturile cu cele ale pastorilor și ale slujbaşilor bisericii.” Acesta va fi unul dintre principalele domenii pe care se va pune accentul în următorul cincinal – ca fiecare să fie implicat. Nu toți trebuie să predice în campanii de evanghelizare – deși ar putea să o facă mulți care nici nu și-au imaginat vreodată! Dar înțelegerea darului mântuirii înseamnă că fiecare trebuie să găsească un domeniu în care poate să facă parte din planul lui Dumnezeu pentru salvarea lumii. Am văzut ce implicare plină de energie poate exista recent, în Zimbabwe, unde douăzeci de tineri din Conferința Arkansas-Louisiana au venit și au ținut evanghelizări cu Share Him. Lucrul acesta, pur și simplu, le-a schimbat viața!

Dacă tu le împărtășești altora credința ta – fie că o faci predicând, dând învățătură sau, pur și simplu, stând de vorbă cu un vecin –, și Domnul

va face ceva remarcabil pentru tine. Acesta este motivul pentru care, în mila Sa, Isus ne-a cerut, individual și ca biserică, să ne implicăm în lucrarea misionară – pentru că avem nevoie de o viață nouă și de redeșteptarea pe care ea le aduce.

B.K.: *Tocmai ați amintit Share Him, o organizație care lucrează prin membrii bisericii și prin departamente de susținere pentru misionarism internațional. Vorbiți-mi despre rolul pe care îl vor juca departamentele de susținere în „mobilizarea fiecărui membru”.*

T.W.: În ultimii cinci ani, am încercat să lărgim înțelegerea membrilor cu privire la ce înseamnă cu adevărat o asociație de susținere, și este o înțelegere complet confirmată de Spiritul Profetic. Nu vorbesc despre asociații care să trăiască pe seama bisericii, secătuiind-o. Ci de unele care să dea – ca să folosesc o expresie care le place multora – „un plus de valoare”. Adevăratele asociații de susținere fac exact ceea ce pretind că fac: susțin. Iar dacă nu susțin, atunci, desigur, nu fac parte cu adevărat din misiunea în desfășurare a bisericii. Asociațiile de susținere sunt alcătuite din oameni care, indiferent de motiv, nu sunt plătiți de biserică. Ei găsesc alte căi prin care să se susțină singuri, dar sunt concentrați în mod hotărât pe misiunea bisericii de a le vesti oamenilor cele trei solii îngerești și faptul că Hristos vine în curând. Astfel, asociațiile de susținere vor juca un rol vital în toate aceste proiecte. Fiecare biserică, fiecare pastor, fiecare membru al bisericii pot face parte dintr-o anumită asociație care are ca scop misiunea, dar nu ca simpli spectatori, ci participanți implicați activ. Nu sunt interesat să le induc oamenilor sentimente de vinovăție. Nu vreau ca membrii să se implice de frică, gândind: „O, nu avem încotro, trebuie să mergem să dăm literatură.” Pur și simplu, lăsați-L pe Domnul să vă conducă în acea direcție unică, la acel „ceva” care vi se potrivește personal și care, în același timp, este de folos pentru Împărăția Lui! Poate să fie ceva neobișnuit, diferit de ce sunt ceilalți chemați să facă – dar, dacă Domnul este acolo, vei contribui la ridicarea Împărăției Sale.

B.K.: *În momente ca acesta, orice reporter l-ar întreba pe liderul nou-ales: „Care este cea mai mare provocare cu care se confruntă Biserica Adventistă astăzi?” Care credeți că este această „cea mai mare provocare”?*

T.W.: Ei bine, cred că sunt, de fapt, două provocări. Una este încercarea teribilă a societății – și, cred eu, a Diavolului – de a neutraliza

Scriptura și, mai direct, cunoștințele pe care le conține Scriptura. Chiar într-un context adventist, mulți adventiști știu câte ceva despre Biblie, dar nu o cunosc foarte bine. Acesta este motivul pentru care am lansat, pentru acest nou cincinal, inițiativele „Credeți în profeții Lui” și „Uniți în rugăciune” – ca o încurajare de a cunoaște cu adevărat Cuvântul și Spiritul Profetic și de a găsi în rugăciune acea mare putere și acea umilință care să ne conducă la ploaia târzie a Duhului Sfânt. Pe măsură ce se cufundă tot mai adânc în adevărul Bibliei și în sfaturile inspirate ale lui Ellen White, membrii vor descoperi o profunzime a experienței spirituale pe care poate că nu au mai cunoscut-o până atunci.

A doua provocare majoră este ceva ce mă preocupă de foarte mult timp. Mulți adventiști de ziua a șaptea poate că nu înțeleg rolul profetic ale acestei mișcări în societate – faptul că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este o organizație unică, un popor profetic. Așa cum am mai spus, noi suntem o mișcare profetică, având un mesaj profetic și o misiune profetică. Dacă membrii nu înțeleg pe deplin acest lucru – și tu, Bill, ca istoric, vei fi de acord cu mine în această privință –, înseamnă că nu înțeleg istoria modului minunat în care Dumnezeu a condus această mișcare și va continua să o conducă și în zilele zbuciumate care ne stau în față.

B.K.: *Aproape în fiecare săptămână, echipa Adventist Review and Adventist World primește știri despre membri ai bisericii care sunt persecutați pentru că urmează adevărul Bibliei. Ce le-ați spune adventiștilor care se află chiar acum în locuri dificile, unde nu pot să-și practice în mod deschis credința sau să proclame adevărurile la care i-a condus Dumnezeu?*

T.W.: Dumnezeu ne cheamă ca, indiferent de situația în care ne aflăm, să demonstrăm roadele Duhului. Acele caracteristici frumoase vor face în mod automat din tine un martor, chiar dacă nu poți să vorbești în mod deschis despre mesajul lui Dumnezeu pentru timpul sfârșitului. Domnul te va ajuta să știi cel mai bine cum să influențezi viețile oamenilor –, iar oamenii vor observa diferența. Ei vor veni și te vor întreba de ce ești bun, amabil și răbdător. Domnul ne poate ajuta pe fiecare să găsim căi ingenioase de a transmite adevărul Său, chiar dacă nu putem vorbi întotdeauna deschis despre el.

B.K.: *Biserica înaintea repede în zone în care există potențial pentru o mare opoziție din*

partea celorlalte religii și chiar a unor guverne. Mă trezesc adesea gândindu-mă și rugându-mă pentru credincioșii care uneori se luptă, efectiv, să țină credința.

T.W.: Sper că și ei știu că există o mulțime de oameni – milioane, de fapt – care îi amintesc în rugăciunile lor. Oriunde merg, încerc să le amintesc membrilor noștri că, dacă simt că se află singuri într-un colțisor de lume, fără să aibă prea multe legături cu ceilalți, să nu uite că sunt parte integrantă din familia mondială a adventiștilor de ziua a șaptea. Oameni credincioși vă aduc în fiecare zi înaintea Domnului în rugăciune, iar El ascultă, acționează și protejează. Indiferent că trăiți în cea mai iubitoare de libertate țară din lume sau într-una dintre cele mai restrictive, această legătură cu Cerul vă va ajuta atunci când vă veți simți descurajați sau izolați. Voi faceți parte dintr-o familie universală, întrucât toți îngerii lui Dumnezeu sunt și ei chiar acolo, cu voi. Știu că Dumnezeu lucrează la inimile multora din lumea aceasta pentru marea strigare finală. Când văd ce se întâmplă în atâtea situații pe tot globul, îmi dau seama că sfârșitul timpului este aproape. Domnul vine curând! Dumnezeu intervine într-un mod neobișnuit, iar ploaia târzie este gata să cadă. Ce privilegiu să facem parte din mișcarea adventă în acest timp al istoriei! Așadar, priviți spre Domnul în orice moment. Înălțați-L pe Hristos, Cuvântul Său și neprihănirea Sa, slujirea Sa din sanctuar, puterea Sa mântuitoare în cadrul Marii lupte, cele trei solii îngerești ale Sale, solia Sa în privința sănătății, misiunea Sa finală pentru lume și revenirea Sa în curând. Aveți curaj, îndrăzniți și, așa cum proclamă atât de frumos tema sesiunii Conferinței Generale 2015, „**Scoală-te, luminează-te!**” pentru că **Isus vine!**”

Bill Knott
este redactor-șef
la revistele
Adventist Review și
Adventist World,
din anul 2007.

„Știrile de mâine”

Semnele revenirii Sale

*Mesaj devoțional prezentat vineri dimineață,
3 iulie 2015*

Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului? (2 Petru 3:11,12)¹

Timpul de așteptare până când aveam să împlinesc zece ani mi se părea o veșnicie!

Fratele și sora mea mai mari făceau deja parte din Clubul Exploratorilor, iar eu doream atât de mult să fiu și eu primită în el. Dar trebuia să aștept să împlinesc zece ani. Pentru o fetiță de șapte ani, încă trei ani păreau cât o viață întreagă! Trei ani reprezentau aproape jumătate din viața mea de până atunci și întreaga viață de care îmi aduceam aminte. De-abia așteptam să împlinesc zece ani.

Trecuseră 400 de ani de când Dumnezeu vorbise ultima dată poporului Său, Israel, printr-un profet în viață, iar ultima dată când vorbise promisese să-l trimită pe Ilie. Profețiile lui Daniel așezau venirea lui Mesia cam în vremea aceea și, cu toate că majoritatea lumii era în necunoștință de cauză, erau și unii care așteptau. În acea zi crucială, când Maria și Iosif au adus jertfa stabilită pentru întâiul lor născut, Isus (Luca 2:22,24), era acolo Simeon, care aștepta. Duhul Sfânt îi descoperise că nu avea să moară înainte de a-L vedea pe Mesia (vers. 26), astfel că el știa că fiecare an care trecea îl aducea mai aproape de Hristos.

Ceea ce neprihănitul Simeon și eu, pe când aveam șapte ani, aveam în comun ilustrarea natura așteptării. Sunt trei elemente-cheie: cunoștință, credință și dorință.

Amândoi aveam cunoștință despre ceva promis în viitor. Mie mi se spusese că voi fi acceptată în Clubul Exploratorilor când voi împlini zece ani; lui Simeon i se promisese că Mesia avea să vină în timpul vieții lui. Amândoi am crezut

promisiunile. Și, în final, amândoi doream cu adevărat ca acele promisiuni să fie împlinite. Exista o dorință profundă de a le vedea realizate. Atunci când așteptăm, toate aceste trei elemente sunt esențiale.

Dorință și așteptare

Cel care este cel mai evident este elementul dorinței. Atunci când așteptăm cu nerăbdare ceva, vrem să se întâmple cât mai curând! Gândiți-vă la un tânăr cuplu de îndrăgostiți, așteptând cu nerăbdare momentul când se vor căsători – ziua aceea nu vine niciodată destul de repede. Așteptarea devine din ce în ce mai grea. Dar, pentru a-L onora pe Dumnezeu și pentru a arăta respect față de familiile lor, trebuie să aștepte data pe care au stabilit-o, pentru a ajunge la experiența intimității totale. Dacă devin nerăbdători și lasă ca dorința să preia controlul, nesocotesc cerințele lui Dumnezeu și relația lor devine un idol.

Adam s-a confruntat cu o provocare similară. Iubita lui, Eva, os din oasele lui și carne din carnea lui, cea care fusese luată din el și care făcea atât de mult parte din el; ajutorul lui potrivit, Eva, cea al cărei nume aproape că nu-l poți rosti fără să te gândești la Adam al ei, i-a adus soțului ei un fruct pe care Dumnezeu le interzisese să îl mănânce. Neascultarea înseamnă moarte. Dar Eva deja dăduse dovadă de neascultare. Așa că Adam s-a gândit că „Eva era parte din el și, dacă ea trebuie să moară, va muri și el, pentru că nu putea suporta gândul despărțirii de ea”².

Dumnezeu a fost cel care i-a adus-o pe Eva lui Adam, la creație. Dumnezeu a fost cel care a făcut-o astfel încât să se potrivească perfect cu Adam. Nu era nimic rău în dragostea lui Adam pentru Eva până când el nu a ajuns să o iubească mai mult decât îl iubea pe Dumnezeu și să transforme acel dar desăvârșit într-un idol. Dorința lui Adam de a fi cu Eva avea toată aprobarea lui Dumnezeu, dar nu cu prețul neascultării de voința Sa.

Elementul așteptării care devine nerăbdătoare transformă ceea ce este dorit într-un idol. Iar sursa acestei nerăbdări este schimbarea centrului preocupării de la a-I fi plăcuți lui Dumnezeu la a ne asigura darurile Lui. Există o diferență subtilă, dar fundamentală pentru trecerea de la neprihănire la păcat și, în felul acesta, devine o diferență importantă. Este posibil să dorim atât de mult a doua venire a lui Hristos, încât să-L pierdem din vedere pe Hristos Însuși, transformând astfel glorioasa arătare a marelui nostru Dumnezeu într-un fel de idol?

CREDINȚA ȘI AȘTEPTAREA

Simeon dorea să-L vadă pe Mesia, deoarece credea că promisiunea lui Dumnezeu de a-L trimite pe Mesia era aproape de împlinire. El studiase profețiile și credea că era posibil ca Mesia să vină în timpul vieții lui. Duhul Sfânt i-a descoperit că, într-adevăr, avea să-L vadă pe Mesia înainte de a vedea moartea, iar el a crezut totul.

Credința care face parte din experiența așteptării este de tipul acela care schimbă viața. Acea credință care îți reorientează viața și îți modelează scopurile și viziunea. Este tipul de credință pe care îl ai atunci când realizezi că stai pe calea ferată și spre tine se îndreaptă o locomotivă de 200 de tone. Este o credință care te pune în mișcare.

Cumva, încă de când păcatul a intrat în lumea noastră, ne-am luptat cu problema „deconectării”: este posibil să avem cunoștințe care nu ne transformă – ca, de exemplu, un medic specialist în boli respiratorii care este fumător. Dacă simplele cunoștințe ar fi un criteriu suficient pentru transformare, niciun pneumolog nu ar fuma. Dar este posibil ca noi să avem cunoștințe care să nu ne schimbe comportamentul.

„Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci, dar și dracii cred... și se înfioară”, scrie Iacov (2:19). Este bine că acceptăm la nivel intelectual existența unei divinități, dar ce deosebește consimțământul nostru rațional de cel al unui demon? De fapt, pe demoni credința îi face să tremure de frică, deoarece își dau seama că viața lor nu este în armonie cu voința acestui Dumnezeu, despre care ei sunt convingeți că există. Noi putem să credem că Dumnezeu există, să credem că El este bun, și totuși să nu ne încredem în El. Putem să credem că Dumnezeu este puternic, că mâna Lui nu este prea scurtă ca să mântuiască, și totuși să ne îngrijorăm pentru viitor. Putem să credem că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea,

încât L-a dat pe singurul Său Fiu, și totuși să nu avem siguranța mântuirii. Putem să credem că aceasta este biserica lui Dumnezeu, lumina ochilor Lui, și totuși să ne întrebăm dacă o va duce în siguranță pe țărnul ceresc.

Așteptarea crede, iar acea credință conduce la acțiune.

CUNOȘTINȚA ȘI AȘTEPTAREA

Suntem din nou în Templu, cu Simeon. El dorea ca Mesia să vină deoarece credea în profeții. În anii care au precedat data de 22 octombrie 1844, milleriții au ajuns la înțelegerea că cea mai lungă perioadă profetică din Scriptură se apropia de încheiere. Făcând o presupunere greșită cu privire la semnificația expresiei „sfântul locaș” din Daniel 8:14, ei au ajuns la concluzia că sfârșitul celor 2 300 de zile însemna sfârșitul lumii: Isus avea să revină.

Cât de fanatici trebuie să fi părut acei primi credincioși adventiști pe 23 octombrie! Unii vânduseră tot ce aveau în așteptarea întoarcerii lui Hristos; lăsaseră ogoarele nearate; își închisuseră afacerile. Mai mult decât credința că Isus avea să vină curând, ei așteptaseră ca evenimentul acesta să aibă loc în timpul vieții lor! Și această așteptare, această anticipare, i-a condus la acțiune. Ei au avut o credință vie, pe care au dovedit-o prin fapte.

Așteptarea crede, și acea credință conduce la acțiune. Dar, așa cum ilustrează povestea milleriților, este important **ce** credem. Și aceasta ne conduce la cel de-al treilea și ultimul aspect al așteptării: cunoștința.

Matei 24 ne spune clar care sunt semnele celei de-a doua veniri a lui Hristos. Există o lume acolo, afară, creștină și necreștină, care nu știe că Isus a prezis care avea să fie starea lumii înainte de revenirea Sa. Și totuși, în ciuda ignoranței oamenilor, Scriptura rămâne adevărată. Nu avem nimic de care să ne rușinăm. Cu toate acestea, întrebarea este: Cum ne raportăm la semnele despre care a vorbit Isus? Putem alege să le ignorăm. Putem să ne îngropăm capul în nisipul ortodoxiei, ignorând complet lumea din jur și neinteracționând în niciun fel cu ea; sau putem să desființăm validitatea semnelor prin declarații precum: „Semnele acestea se tot petrec de câteva secole, așa că pot să mai treacă alte câteva secole până la venirea lui Isus” (cf. 2 Petru 3:4).

Cealaltă extremă este să ridicăm în slăvi atât de mult semnele, încât creștinismul nostru să

se rezume, în întregime, la felul în care privim aceste semne. Dacă ne luăm ochii de la Isus și îi ațintim direct asupra papei, în numele urmăririi semnelor, orice postare de pe Facebook sau de pe Twitter, orice e-mail primit, orice hashtag se vor concentra asupra următoarei mișcări a papei și asupra modului în care ultima lui inițiativă sau declarație împlinește un detaliu profetic obscur din scrierile lui Ellen White. Mai mult decât atât, în loc să privim la Isus, vom începe să-i privim pe ceilalți având degetul acuzator îndreptat spre ei, judecându-i.

Adevărata problemă însă este faptul că ne luăm privirea de la Isus. Luca ne spune că, atunci când vedem semnele împlinindu-se, să ne ridicăm privirea în sus – spre Isus (Luca 21:28). Din nefericire, de multe ori punem accentul pe cuvântul greșit. Acestea nu sunt **semnele** revenirii lui Hristos, ci semnele revenirii lui **Hristos!** Devenim atât de preocupați de eveniment, încât uităm persoana de care depinde complet evenimentul. În mod clar, ignoranța totală nu este o opțiune. Dar întrebarea este dacă ne vom concentra asupra persoanei lui Hristos sau asupra lucrurilor pe care El ni le-a promis.

SĂ ÎNVĂȚĂM DIN TRECUT

Când Isus a fost așteptat în zadar în 1844, urmașii Săi au trebuit să facă o alegere. Ei studiaseră Biblia cu stăruință și iubeau venirea Lui. Dar oare ei iubeau **venirea** lui Hristos, sau Îl iubeau pe **Hristos** care avea să vină? Pe măsură ce evenimentele se desfășurau și Dumnezeu le descoperea cheia hermeneutică a doctrinei sanctuarului, aveau ei să-L urmeze pe Isus în sanctuar, sau a doua venire avea să devină pentru ei un idol? În *Hristos, Lumina lumii*, Ellen White comentează experiența lui Simeon în Templu: „Acești umili închinători nu studiaseră profețiile în zadar. Dar cei care dețineau poziții de conducători și preoți în Israel, deși aveau în fața lor prețioasele cuvinte ale profeției, nu umblau în căile Domnului și ochii lor nu erau deschiși să vadă Lumina vieții.

Tot astfel se petrec lucrurile și acum. Evenimentele asupra cărora este concentrată atenția întregului cer sunt neînțelese și apariția lor trece neobservată de conducătorii religioși și închinătorii din casa lui Dumnezeu. Oamenii Îl recunosc pe Hristos în istorie, în timp ce-I întorc spatele lui Hristos cel viu. Cuvântul Său, care cheamă la jertfire de sine pentru cei săraci și suferinzi care cer ajutor, pentru cauza justă care

implică sărăcie, trudă și umilință, nu este primit nici astăzi mai bine decât a fost cu optsprezece veacuri în urmă.”³

Hachikō era un câine Akita maro. El fusese adoptat de Hidesaburō Ueno, profesor de agricultură la Universitatea din Tokyo, în 1924. Profesorul Ueno se întorcea de la serviciu în fiecare zi la aceeași oră și, în fiecare zi, la aceeași oră, Hachikō era acolo, ca să-l întâmpine la gara Shibuya. Aceasta a fost rutina lor zilnică până când profesorul Ueno a suferit o hemoragie cerebrală, în mai 1925, și a murit. În ziua aceea, el nu a venit acasă, dar Hachikō îl aștepta acolo. Hachikō a venit la gara Shibuya ca să-și aștepte stăpânul în fiecare zi în următorii 9 ani, 9 luni și 15 zile, până când a murit, pe 8 martie 1935. Oare ne va găsi Isus așteptându-L la fel?

Sikhu Hlatshwayo s-a născut în Zimbabwe și a obținut un master în religie la Universitatea Andrews. Are peste zece ani de experiență în slujire, în campusurile universitare și așteaptă cu nerăbdare să-L audă pe Dumnezeu cântând când va ajunge în cer.

¹Toate citatele biblice au fost luate din versiunea Cornilescu a Bibliei în limba română.

²Ellen G. White, *Istoria mântuirii*, p. 36.

³Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pp. 55–56.

Sikhu Hlatshwayo, s-a născut în Zimbabwe și a obținut un master în religie la Universitatea Andrews. Are peste zece ani de experiență în slujire, în campusurile universitare și așteaptă cu nerăbdare să-L audă pe Dumnezeu cântând când va ajunge în cer.

De la confuzie la trimitere

Mesaj prezentat în Sabat dimineață, 4 iulie 2015.

Pe măsură ce s-a apropiat data de 22 octombrie 1844, adventiștii și-au închis atelierele, magazinele și prăvăliile. Fermierii și-au abandonat recoltele pe câmp. Cartofii au rămas în pământ. Merele au putrezit în livezi. Învățătorii și-au dat demisia de la școlile lor. S-au făcut mari donații pentru a publica *Strigătul de la miezul nopții*. Sute de mii de exemplare ale acestuia și ale altor ziare au fost tipărite în New York și Boston în cele trei săptămâni dinainte.

„Iată, mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” (Matei 25:6)¹.

Pe 19 octombrie, tiparul a fost oprit din funcțiune. Predicatorii milleriți s-au întors la casele lor, ca să fie împreună cu familiile lor. Mai târziu, tânăra Ellen Harmon scria: „Acesta a fost cel mai fericit an din viața mea. Inima îmi era plină de bucuria așteptării.”²

20 octombrie. 21 octombrie. 22 octombrie. Lumea

ăștepta în suspans.

În dimineața de 22 octombrie 1844, milleriții s-au adunat nerăbdători în biserici, în case sau în corturi. William Miller și prietenii săi s-au strâns în crângul de arțari de lângă casa lui, cunoscut astăzi ca Ascension Rock. Au așteptat toată ziua, dar Mirele nu a apărut. A venit seara și apoi s-a transformat în noapte. Când ceasul a bătut

de miezul nopții, tot ce le-a mai rămas au fost ironiile vecinilor care le răsunau în urechi. 22 octombrie trecuse și Isus nu venise.

O, cât de zdrobită le-a fost inima când venirea lui Isus nu s-a materializat. Ce confuzie, ce îndoială și ce amărăciune le-a umplut sufletul! Oare interpretarea greșită a Scripturii avea să-i abată de la misiunea lor?

Criticii adventismului ridiculează adesea această parte a istoriei noastre. „Profeți falși! Un alt cult religios moare!” Aceiași critici însă au pierdut din vedere ultimul verset din Apocalipsa 10: „Apoi mi-a zis: «Trebuie să prorocești din nou înaintea multor [trad. KJV] noroade, neamuri, limbi și împărați.»” (Apocalipsa 10:11)

Mișcarea adventă s-a născut în creuzetul consternării și al dezamăgirii amare. Cu toate acestea, departe de a muri, adventismul s-a ridicat din cenușa propriei istorii și, într-adevăr, va proroci „din nou” înaintea multor noroade, neamuri, limbi și împărați.

PROFEȚIA LUI DANIEL

Ca să înțelegem Apocalipsa 10, este nevoie ca, mai întâi, să înțelegem un pasaj paralel, din Daniel 12. În Daniel 12:4-10, profetului Daniel i se dă un mesaj special, dar în același timp i se spune să țină „ascunse aceste cuvinte” și să pecetluiască această carte „până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi și cunoștința va crește” (vers. 4).

Cei care sunt lângă Daniel pun o întrebare cu privire la modul în care va fi pecetluită cartea. Chiar Daniel pare nedumerit de răspuns: „O vreme, două vremuri și o jumătate de vreme” (vers. 7). Când cere din nou lămuriri, este mângaiat cu următoarele cuvinte: „Du-te, Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege” (vers. 9, 10).

Când acest pasaj este analizat cu atenție, este clar că Omul cu care Daniel stă de vorbă (episod relatat în Daniel cap. 12) este Isus Hristos, aceeași Persoană pe care o vede vizionarul Ioan în Apocalipsa cap. 10. Amândoi depun un jurământ solemn cu privire la importantul mesaj care le-a fost dat. Cu toate acestea, în viziunea lui Ioan, cârticica este deschisă. Ioan a văzut, în viziune, timpul când mesajul acesteia avea să fie înțeles, când cuvintele ei nu aveau să mai genereze confuzie.

Misiunea bisericii rămășiței este de a „proroci”

Cartea din zilele lui Daniel nu avea să rămână închisă pentru totdeauna. Ea avea să fie pecetluită doar „până în vremea sfârșitului”, la încheierea celor 1 260 de ani. Profețiile neînțelese înainte urmau să fie înțelese atunci.

Cercetătorii cred, în general, că cei 1 260 de ani au început în primii ani ai domniei împăratului roman Iustinian (în anii 530) și s-au încheiat în era Revoluției Franceze (1789–1799) și a trimiterii Papei Pius al VI-lea în exil, de către francezi, în 1798. Odată cu venirea Revoluției Franceze, cunoștința a crescut, sulul cel mic a fost deschis și timpul sfârșitului a început.

Pe lângă profetia de 1 260 de zile din Daniel 7, cercetătorii au analizat și profetia de 2 300 de zile din Daniel 8:14. Cei care au studiat aceste scrieri profetice au fost încurajați atunci când au înțeles că profetia de 1 260 de zile s-a încheiat în 1798. Ei credeau că următorul mare eveniment avea să fie împlinirea profetiei de 2 300 de zile. După un studiu atent, au ajuns la concluzia că profetia de 2 300 de zile a început în anul 457 î.Hr. și s-a încheiat în octombrie 1844.

NU VA MAI FI NICIUN TIMP

Milleriții au înțeles că expresia din Apocalipsa 10:6, „nu va mai fi nicio zăbavă”, înseamnă, literal, „nu va mai fi niciun timp”. Și adventiștii de ziua a șaptea au înțeles, în general, că aceste versete descriu mesajul proclamat între anii 1840–1844 de William Miller și de alții în legătură cu încheierea profetiei de 2 300 de zile din Daniel 8:14. Odată cu încheierea profetiei de 1 260 de zile, în 1789, și cu a celei de 2 300 de zile, în 1844, nu avea să mai fie dat niciun alt mesaj cu privire la un anumit timp, la o dată exactă. Noi trăim acum în timpul sfârșitului.

Lui Ioan i s-a spus să mănânce sulul, care avea să fie dulce în gură, dar amar în stomac. Mille-

riții au sperat că, la sfârșitul celor 2 300 de zile, pe 22 octombrie 1844, Isus avea să Se întoarcă să curețe lumea, dar au fost amarnic dezamăgiți. Oare misiunea și scopul lor s-au pierdut?

„TREBUIE SĂ PROROCEȘTI DIN NOU”

Nu mai târziu de decembrie 1844, lui Ellen White i-a fost dată o viziune cu privire la natura mondială a bisericii. Ea a văzut „mici lumini, ca niște stele”, care „ajungeau tot mai puternice, strălucind de la est la vest și de la nord la sud și luminând întreaga lume”.³ Îngerul i-a spus că aceste lumini îi reprezentau pe cei care „cred în Domnul Isus Hristos și ascultă cuvintele Sale. Ei sunt lumina lumii.”⁴

La unsprezece ani după organizarea Conferinței Generale în 1863, biserica și-a trimis primul misionar în Elveția, pe J. N. Andrews. Din 1874, soliile celor trei îngeri au fost vestite pretutindeni. În Europa avem astăzi aproape 400 000 de credincioși.

„Trebuie să prorocești din nou.” Într-adevăr! Am predicat în Africa. Astăzi, acolo sunt 6,9 milioane de adventiști ale căror nume sunt scrise în cartea vieții.

„Trebuie să prorocești din nou.” Categorie! Am dus cele trei solii îngerești pe tot teritoriul Americilor. Acum sunt 7,1 milioane de credincioși în aceste țări.

„Trebuie să prorocești din nou.” Cu siguranță! Am proclamat ultima solie a lui Dumnezeu în Asia. Astăzi, sângele lui Isus a spălat 3,9 milioane de asiatici adventiști.

Anul 1863 în comparație cu 2015

La sesiunea Conferinței Generale din 1863, numărul membrilor bisericii se ridica la 3 500. La sesiunea Conferinței Generale din 2015, numărul membrilor este de 18,5 milioane, după cifrele din decembrie 2014.

La sesiunea Conferinței Generale din 1863 au fost 20 de delegați din șase dintre cele șapte conferințe existente la vremea aceea. La sesiunea Conferinței Generale din 2015, au fost 2 500 de delegați din 663 de misiuni și conferințe.

În 1863, membrii adventiști de ziua a șaptea se limitau la o singură „diviziune”. În 2015, adventiștii de ziua a șaptea sunt răspândiți în toate „colțurile” planetei Pământ, în 13 diviziuni.

În 1863, aveam 125 de biserici. Astăzi, avem peste 148 023 de comunități adventiste (incluzând biserici și grupe organizate) care se închină în fiecare Sabat. În 1863, aveam o

singură casă de editură. Astăzi, avem 63 de case de editură.

Cu ajutorul Domnului, avem cel mai mare sistem educațional protestant din lume, cu 7 797 de școli, colegii și universități. În plus, avem 173 de spitale, 21 de companii alimentare și 15 centre media. Acceptând însărcinarea dată de Domnul, de a proroci din nou, am fost cu adevărat binecuvântați în mod îmbelșugat.

MESAJUL ȘI IDENTITATEA BISERICII

Din punct de vedere istoric, Apocalipsa 10 a dat curaj și orientare bisericii încercate de îndoială și de dezamăgire. Astăzi, acest mesaj este chiar mai urgent și mai relevant. Cu toate acestea, există și alți indicatori esențiali care definesc această biserică.

Apocalipsa 12 identifică aceste caracteristici ale bisericii rămășiței. Ea descrie bătălia cosmică dintre Dumnezeu și Satana. Satana este izgonit din cer pe pământ, unde persecută biserica. În această perioadă de intensă persecuție, biserica fuge în pustie pentru 1 260 de ani. În ciuda teribilei oprămări, rămășița îi rămâne credincioasă lui Dumnezeu.

Două caracteristici proeminente ale acestei biserici a rămășiței sunt prezentate în Scriptură. Ea îi include pe cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu, inclusiv porunca a patra, a Sabatului zilei a șaptea, și care au „mărturia lui Isus”, care, după cum ne spune Biblia, este Duhul prorociei (vezi Apocalipsa 19:10).

Apocalipsa 10 descrie începuturile bisericii; Apocalipsa 12 descrie **caracteristicile** bisericii, iar Apocalipsa 14 descoperă **mesajul** bisericii – mesajele celor trei îngeri, din Apocalipsa 14:6-14. Aceste mesaje sunt ultimele adresate lumii – mesaje pe care noi avem privilegiul să le transmitem lumii și să le ilustrăm practic, prin viața noastră. Misiunea bisericii rămășiței este una de „prorocie”.

Avem un mesaj specific și unic pe care să-l transmitem lumii. Biserica a fost însărcinată să ducă acest mesaj oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. Aceasta este misiunea noastră.

Ori de câte ori se abate de la această chemare de a „proroci”, biserica își pierde însăși rațiunea existenței ei. Biserica nu există pentru a-i educa pe oameni doar de dragul succesului școlastic. Ea educă pentru a mântui. Lucrarea de educare și de mântuire sunt una și aceeași.

Biserica nu există doar pentru a alina suferința, oricât de important ar fi aspectul acesta. Biserica îi vindecă pe bolnavi doar ca un mijloc spre un scop mai înalt. Vindecarea trupului deschide calea pentru vindecarea inimii, la piciorul crucii. Lucrarea misionară medicală este brațul drept al Evangheliei. Biserica rămășiței există pentru un motiv: acela de a „proroci” viața, moartea și învierea lui Isus Hristos, unei lumi care are nevoie să audă invitația finală a harului lui Dumnezeu.

CONCLUZIE

Milleriții așteptau ca Isus să revină, dar au fost dezamăgiți. Mai era încă de lucrat. „Trebuie să prorociști din nou.” Această lucrare mondială de pregătire a venirii Domnului cu putere și cu mare slavă ne este încredințată nouă.

Isus a exprimat clar acest lucru în renumita Sa predică despre timpul sfârșitului. „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14).

Pe mormântul marelui misionar David Livingstone, din Westminster Abbey, este o inscripție care citează Ioan 10:16: „Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta.” Și aceste „alte oi” trebuie să audă chemarea lui Isus. Noi trebuie să „prorocim din nou” înaintea multor noroade, neamuri, limbi și împărății.

Astăzi este nevoie de misionarism creștin mai mult decât oricând înainte. Sunt milioane de oameni care nu au auzit despre Isus. Responsabilitatea noastră este să ducem lumii vestea bună a Evangheliei până când toți vor auzi, până când lucrarea va fi încheiată și se va pune capăt păcatului, durerii și morții.

Astăzi, raze de lumină trebuie să înconjoare globul, ajungând la orice națiune și aducând lumină în orice cămin și în orice comunitate. Ca adventiști de ziua a șaptea, noi trebuie să proclamăm cu încredere: „Scoală-te, luminează-te! Isus vine! Mântuirea noastră este aproape.”

G. T. Ng
este secretar executiv
al Conferinței Generale
a Bisericii Adventiste de
Ziua a Șaptea.
A fost profesor
universitar, decan al
Seminarului teologic și
secretar de diviziune.
Acum locuiește,
împreună cu soția
sa, Ivy, în Laurel,
Maryland,
Statele Unite.

¹Toate citatele biblice sunt luate din versiunea Cornilescu a Bibliei în limba română.

²Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 1, p. 76.

³*Ibidem*.

Iată El vine!

Pregătiți să-L vedem în slava Sa

Mesaj devoțional prezentat duminică dimineață, pe 5 iulie 2015

Mă aflu într-un balcon cu vederea spre renumitul port din Sydney, Australia. La stânga mea se află Casa Operei, cu acoperișul ei alb sub formă de valuri. În față am Podul Portului, sub formă de arc. Pe stradă sunt mii și mii de oameni. Este aproape de ora 12 în noaptea de Anul Nou și Sydney se pregătește să dea un spectacol de neuitat.

Sunetele sunt asurzitoare! Se folosesc șapte tone de explozibil. Cincizeci și două de bărci transportă 11 000 de containere cu artificii; 25 000 de comete șuierătoare și 100 000 de artificii zboară spre cer. Asta înseamnă putere; o simt din plin.

Este un spectacol fabulos. Dar gândul mă duce în altă parte. Dacă ne impresionează lucrurile acestea, gândește-te cum va fi la a doua venire! La fel ca artiștiile acestea, revenirea lui Isus va fi reală, va fi sonoră și va constitui cel mai spectaculos eveniment din istoria pământului. Fiecare individ de pe planetă o va vedea.

Cum va veni El?

Unii vor fi luați prin surprindere. De ce? Din cauza confuziei care domnește în mintea multora cu privire la modul în care El Se va întoarce și dacă Se va întoarce. În lume circulă diverse teorii care au început să pătrundă și în biserică.

Evreii așteaptă sincer prima venire a lui Mesia. Un mare filosof evreu declara: „Cred cu tărie în venirea lui Mesia și, chiar dacă întârzie, am zilnic speranța că El vine.”¹

Mulți budiști, hinduși și musulmani cred în venirea unei ființe supranaturale.

Credința budistă pretinde că în curând oceanele se vor retrage și că Maitreya va coborî pentru a aduce adevărul lui spiritual, înțelepciunea și binecuvântările lui. Unele secte hinduse susțin că Vișnu se va încarna în Kalki și că va apărea pe nori cu o sabie în mână și călare pe un cal alb. El va învinge răul și va inaugura o epocă de aur a păcii.

Coranul face aluzie la revenirea lui Isus. „Profetul” Isus va coborî undeva în Orientul Mijlociu, probabil la marea moschee din Damasc, ori la Mecca, sau la Domul Stâncii, din Ierusalim. Un lucru este însă cert pentru musulmani: Isus Se va arăta pe planeta Pământ.

Ce susține însă credința creștină? Majoritatea creștinilor cred că Isus va veni a doua oară. Însă concepțiile lor despre modul în care El va veni diferă foarte mult.

Fresca lui Michelangelo

În Capela Sixtină ne este înfățișată concepția romano-catolică despre a doua venire. Fresca lui Michelangelo, cu titlul *Judecata de apoi*, are în centru un Isus puternic, musculos. Lângă El stă Maria. În jurul Lui sunt sfinții. După câte se pare, a doua venire nu bucură pe nimeni. Câțiva îngeri sună din trâmbițe ca să-i învie pe cei morți. Gabriel are în mâini cartea mică a celor mântuiți. Cartea uriașă a celor pierduți este ținută de alt înger.

Cei care au ieșit din morminte, de la dreapta lui Isus, sunt purtați de îngeri către cer. Unii sunt trași de rozarii – o călătorie nu prea confortabilă, cu siguranță! Cei de la stânga lui Isus merg spre iadul veșnic. Îngerii îi împing înapoi, iar demonii îi trag spre foc. Inspirându-se din mitologia păgână, Michelangelo îi înfățișează pe cei condamnați la pieire ca fiind transportați spre iad cu o barcă, de către un personaj demonic, care îi mână de la spate cu o vâslă.

Când privim această frescă uimitoare, vedem un eveniment care constă mai înainte de toate din judecată. Este o scenă grozavă, cu un impact puternic, dar care nu inspiră nici pe departe bucurie.

Nicio răpire secretă

Protestanții au o diversitate uluitoare de convingeri cu privire la a doua venire, însă cea care câștigă tot mai mult teren este răpirea secretă, o revenire în două etape. Prima etapă este răpirea,

când cei drepți sunt luați la cer pe neașteptate. După aceea urmează șapte ani de necaz. În final, Isus revine în toată splendoarea Sa și își inaugurează Împărăția pe planeta Pământ.

Concepția aceasta asigură vânzarea excelenței a cărților și profitul celor câtorva filme care o tratează. Dar este ea în concordanță cu Biblia? Nici vorbă! În Biblie, a doua venire nu este un eveniment secret. Evanghelia o descrie astfel: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea” (Apocalipsa 1:7).

Observăm așadar că Isus vine în persoană, că venirea Sa este vizibilă și globală, că efectiv „orice ochi Îl va vedea”. Ce altceva ne mai spune Biblia pe această temă? „Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (Matei 24:30,31).

Isus va veni cu putere și cu o mare slavă. Revenirea Sa va fi mai spectaculoasă decât jocul de artificii de Anul Nou! Va fi ca fulgerul care străbate bolta cerească de la est la vest. Îngerii îi vor aduna pe toți copiii lui Dumnezeu: pe toți deodată, din toate locurile unde se află.

Un alt text despre a doua venire, probabil cel mai cunoscut, afirmă următoarele: „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos, apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:16,17).

La revenirea Sa, Isus îi va învia din morți pe cei drepți. Apoi Îl vom întâmpina cu toții în văzduh. A doua venire este cel mai mare eveniment din istoria omenirii!

Din acest motiv, mesajul despre a doua venire reprezintă punctul focal al misiunii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Pentru ea trăiesc! Pentru ea îmi bate inima!

Reversul medaliei

Din nefericire, există și o parte neplăcută a revenirii.

„Toate semințiile pământului se vor boci” (Matei 24:30), a spus Isus, probabil cu buzele tremurând de durere.

Unul dintre cele mai celebre tablouri ale tuturor timpurilor este *Țipătul* de Edvard Munch. Am vizitat Norvegia pentru a vedea această capodoperă stranie. Pe rama tabloului, pictorul a scris: „Prietenii mei au trecut mai departe, iar eu am rămas acolo, tremurând de anxietate – și am avut senzația că aud un țipăt infinit străbătând natura.” Munch nu s-a referit acolo la a doua venire, dar cred că a surprins întrucâtva realitatea răscolitoare pe care o vor trăi cei pierduți.

În *Tragedia veacurilor*, Ellen White spune că gemetele și țipetele înfiorătoare ale celor răi vor acoperi zgomotul produs de elementele naturii.

Mesajul despre a doua venire reprezintă punctul focal al misiunii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Pentru ea trăiesc! Pentru ea îmi bate inima!

Acela va fi un timp în care, potrivit Scripturii, pământul se va cutremura cuprins de niște convulsii inimaginabile.

Cuvintele acestea mă urmăresc. De ce suntem atât de indiferenți când riscul este atât de mare? Avem de ales între frumusețea vieții eterne trăite alături de Tatăl nostru din cer în dragoste și pace și angoasa ratării acestor lucruri pentru a câștiga nimic. Ca adventiști de ziua a șaptea, trebuie să facem tot posibilul pentru a-i salva pe oameni de la o asemenea experiență.

Într-o noapte am avut un vis. Se făcea că eram în viață la a doua venire. Asistasem la revenirea lui Isus și eram în drum spre cer. Pentru început, toate bune și frumoase...

Pe drum, treceam în viteză pe lângă planete, dar, la un moment dat, a venit Sabatul. Isus ne-a oprit, iar noi am luat loc la o masă mare ca să mâncăm ceva special de Sabat.

Nu era masa obișnuită pentru săraci care se oferă de regulă în Sabat, ci era cel mai grozav ospăț din câte am văzut. Tot ce era pe masă era tentant și delicios.

După ce m-am așezat, am început să-i analizez pe ceilalți meseni. Am intrat în vorbă cu cel de lângă mine și l-am întrebat cum îl cheamă. El mi-a spus că îl cheamă Martin Luther. Nu puteam să cred!

„Am vizitat localitatea ta natală și biserica unde ai predicat. Am vizitat locul unde ai bătut în cuie cele 95 de teze!” i-am spus eu complet extaziat. „Povestește-mi mai multe despre tine!”

Așa că Martin Luther a început să-mi depene întâmplările din viața sa. Am fost numai ochi și urechi!

După aceea, m-am întors spre celălalt bărbat de lângă mine și l-am întrebat cum îl cheamă.

„Ian Hus”, mi-a răspuns el.

„Uau! Am vizitat locul unde ai fost ars pe rug. Tu ești eroul meu! Spune-mi, te rog, de unde ai avut atâta curaj să mori pentru Isus? Ce ți-a trecut prin minte în clipele când au aprins focul sub picioarele tale?” Am fost și de data aceasta entuziasmat de ceea ce mi-a povestit.

Pe urmă, mi-am întors privirea către bărbatul de vizavi și l-am întrebat cum îl cheamă.

„Ioan Botezătorul.”

„Nu pot să cred! Chiar? Isus a spus că ești cel mai mare dintre oamenii care au trăit vreodată. Tu ai renunțat la tot de dragul Lui!”

Apoi m-am uitat la cel de lângă el. Nu avea un aspect impresionant, dar l-am întrebat și pe el: „Dar tu cine ești?”

Spre uimirea mea, mi-a spus că este apostolul Pavel.

Nu puteam să-mi cred urechilor. „Povestește-mi câte ceva despre călătoriile tale misionare. Cum a fost când ai naufragiat? Dar când ai fost lovit cu biciul? Dar când ai fost lovit cu pietre?”

Eram fascinat de acești oameni și de istoria vieții lor. La un moment dat însă, Pavel m-a privit direct în ochi și m-a întrebat: „Pe tine cum te cheamă?”

„Mă cheamă Neale”, i-am răspuns, conștient că nu aveau de unde să mă știe.

Apoi mi-a pus o a doua întrebare: „Spune-mi, Neale, ce ai făcut tu pentru Isus?”

Întrebarea lui m-a șocat atât de tare, încât m-am trezit din vis, transpirat. De ce? Pentru că am înțeles cât de egoist eram. Timp, resurse, atenție, toate le canalizam spre mine, și nu spre Hristos. Era clar: nu eram pregătit pentru venirea lui Isus! Și nu pentru ceea ce făceam sau nu făceam. Faptele mele erau doar simptome.

Problema era aceasta: pentru mine, Isus era doar o parte din viața mea; pentru Luther, Hus, Ioan Botezătorul și Pavel, Isus era totul. Pentru mine, Isus era o cunoștință; pentru ei era un prieten.

Vreau să fiu gata!

Visul acesta m-a ajutat să mă trezesc din starea mea spirituală deplorabilă. Mi-am pre-dat viața în întregime lui Dumnezeu și am ales să trăiesc pentru Isus cu fiecare fibră a ființei mele. În noaptea aceea, L-am acceptat pe Isus ca Domn, ca Mântuitor și ca Prietenul meu cel mai bun. Astăzi, pasiunea mea cea mai mare este să mă asigur că jertfa Lui nu a fost în zadar. Îmi doresc ca fiecare om de pe planeta aceasta să fie în cer. Să nu lipsească niciunul! Pentru că fiecare are o valoare inestimabilă.

Acum aștept a doua venire a lui Isus. Mi-e dor de ziua când îmi voi ridica privirea și voi spune: „Acesta este Dumnezeul nostru în care aveam încredere că ne va mântui” (Isaia 25:9).

¹Moses ben Maimonides, *Thirteen Articles of Faith*.

Neale Schofield este președintele Centrului Media Adventist al Diviziunii Pacificul de Sud, din Wahroonga, New South Wales, Australia. Obiectivul vieții sale este câștigarea de suflete, iar domeniul său de interes este utilizarea artelor și a creativității pentru răspândirea Evangheliei.

Raportul Departamentului de Arhive, Statistică și Cercetare

Programele de audit și pierderile de membri

În ultimii cinci ani, biserica mondială a desfășurat o serie de programe ample de audit, rezultatele analizei efectuate de Oficiul de Arhive, Statistici și Cercetare (OASC) indicând că numărul de membri este mai mare decât cel real, iar în unele zone, considerabil mai mare. Analiza adițională a sugerat că cifrele sunt mai mari din cauza deficiențelor sistemice de a raporta cu acuratețe pierderile: atât decese, cât și pierderile de membri în viață sunt catalogate în diferite părți ale lumii sub diferite denumiri ca apostazie, retragere etc. Raportul de față prezintă succint rezultatele programelor de audit a numărului de membri și sugerează câteva implicații pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

În multe situații, o singură statistică-cheie îi oferă unei organizații o perspectivă vitală asupra acurateței unei diversități de date. Pentru sistemul de evaluare a numărului de membri adventiști, statistica-cheie este rata mortalității: numărul decese la 1 000 de membri dintr-o populație dată. În analiza OASC, rata mortalității adventiștilor a fost calculată pe fiecare diviziune și la nivel mondial și a fost comparată apoi cu rata mortalității populației generale din respectivele diviziuni și de pe glob. Pentru că analiza pe un singur an nu ne poate dezvălui o tendință, OASC a efectuat analiza pe perioada 1995–2010.

Am descoperit că mortalitatea adventistă la nivel global s-a aflat permanent sub rata mortalității populației generale la nivel global și că a coborât abrupt în mod special la începutul anilor 2000. Pe lângă aceasta, în multe diviziuni, rata mortalității adventiștilor a fost semnificativ mai scăzută decât rata mortalității generale din teritoriile respective.

Adventiștii de ziua a șaptea dețin principii divine de viață sănătoasă, oferite prin Spiritul Profetic, însă diferența dintre rata lor de mortalitate și cea a populației generale la nivel global este atât de mare, încât nu poate fi atribuită exclusiv stilului de viață sănătos.

În prima decadă a secolului al XXI-lea, s-au consemnat 3,39 decese la 1 000 de membri ai bisericii mondiale, spre deosebire de cele 8,55 decese la 1 000 de persoane din populația generală; aceasta înseamnă că mortalitatea medie în rândul membrilor noștri a reprezentat numai 39,65% din mortalitatea în rândul populației generale. Studiile științifice indică faptul că efectul respectării alimentației și stilului de viață adventist asupra ratei mortalității ar trebui să aducă această rată undeva la cel mult două treimi din cea a populației generale. Rata mortalității noastre la nivel global a fost așadar la aproape jumătate din cât ar fi trebuit să fie după luarea în calcul a avantajului sănătății adventiștilor.

David Trim
este directorul
Departamentului
Arhive, Statistică și
Cercetare al Conferinței
Generale.

În opt diviziuni (cuprinzând patru din cele șase cu peste un milion de membri), mortalitatea adventiștilor a fost sub 40 de procente din mortalitatea generală, iar în cinci diviziuni a fost sub 20 de procente. Numărul membrilor din toate aceste diviziuni a fost literalmente mai mare decât cel real.

Lucrul acesta contează din trei motive: planificarea, administrarea creștină și grija pastorală. Toate aceste considerente sunt importante, dar probabil că ultimul este cel mai important. Conducătorii bisericii au nevoie de registre exacte cu numărul de membri: în primul rând, pentru a planifica strategic și eficient; în al doilea rând, pentru a fi buni administratori creștini, întrucât ar risca să distribuie greșit resursele. Mai presus de toate însă, dacă cifrele sunt inexacte, îngrijirea membrilor bisericii devine foarte dificilă, de vreme ce, cum ne arată și Pilda oii pierdute (Luca 15:4-7), cunoașterea numărului de oi din staul este esențială pentru Păstorul divin, al cărui exemplu căutăm să-l urmăm.

Biserica mondială a instituit o serie de măsuri de remediere, cu scopul obținerii de statistici exacte ale numărului de membri. Numărul participanților reguțați a fost adăugat la statistica anuală solicitată de la toate bisericile locale și unitățile administrative. În 2012, s-a înființat, în cadrul Conferinței Generale, Oficiul de Software al numărului de membri adventiști de ziua a șaptea. În prezent, două diviziuni și câteva uniuni din alte cinci diviziuni au adoptat sau sunt pe cale să adopte software-ul aprobat.

Dar măsura care a avut cel mai mare impact a constatat din programele ample de audit al numărului de membri. Fiecare diviziune a efectuat audituri în cel puțin o parte a teritoriului său și majoritatea celor 132 de uniuni au realizat cel puțin programe de audit parțial. La nivel mondial, procesul de auditare este incomplet. Prin urmare, raportul acesta este, într-un anumit sens, preliminar.

În 2014, a fost raportat un număr total de 55 320, adică 3 decese la 1 000 de adventiști de ziua a șaptea la nivel mondial, în creștere de la 2,67, cât era la începutul perioadei 2005–2010, reprezentând o treime din rata mortalității globale generale, cel mai scăzut procent consemnat în istoria noastră. Rata de trei decese la mia de adventiști, din anul 2014, a echivalat cu 39 procente din mortalitatea netă globală de 7,84 decese la mia de locuitori din anul acela. Mai avem așadar destule de făcut până la raportarea exactă a numărului de decese, dar acuratețea este pe cale să se îndrepte.

Ceea ce frapează însă este faptul că programele de audit au scos la iveală pierderi majore. Nu doar numărul de decese raportate a fost mai mic decât cel real, ci la fel s-a întâmplat și cu numărul celor care au părăsit biserica (și care în prezent nu mai apar în rapoartele statistice oficiale sub denumirea de „apostazie”, ci de „abandon”) și numărul „absenților”, adică al acelor persoane care pur și simplu sunt de negăsit atunci când se desfășoară un program de audit.

Din programele ample de audit din ultimii cinci ani a rezultat că, în total, 2 983 905 de membri au abandonat sau au fost înregistrați ca absenți; că 261 888 de decese au fost înregistrate și că 5 563 377 de membri au fost adăugați prin botez sau prin mărturisire de credință. Numărul deceselor raportate a crescut ușor, dar a rămas relativ stabil, în timp ce numărul total al celor absenți și al abandonurilor a crescut brusc.

Creșterea abruptă a pierderilor (abandonuri și absenți) identificată prin programele de audit reduce numărul considerabil de intrări. Numărul uriaș de membri care se strecoară afară pe ușa din dos reduce creșterea datorată membrilor care intră pe ușa din față. Îmbunătățirea retenției este vitală.

În aparență, creșterea a fost mult mai lentă în ultimii cinci ani, însă în realitate, aceasta este o iluzie statistică. Mulți dintre cei consemnați la „plecări” nu au plecat în ultimii cinci ani. Faptul că nu am realizat programe de audit pentru numărul de membri de multă vreme în mare parte a globului înseamnă că am tot înregistrat pierderi din ultimii 25 de ani (iar în câteva cazuri, probabil mai vechi de-atât).

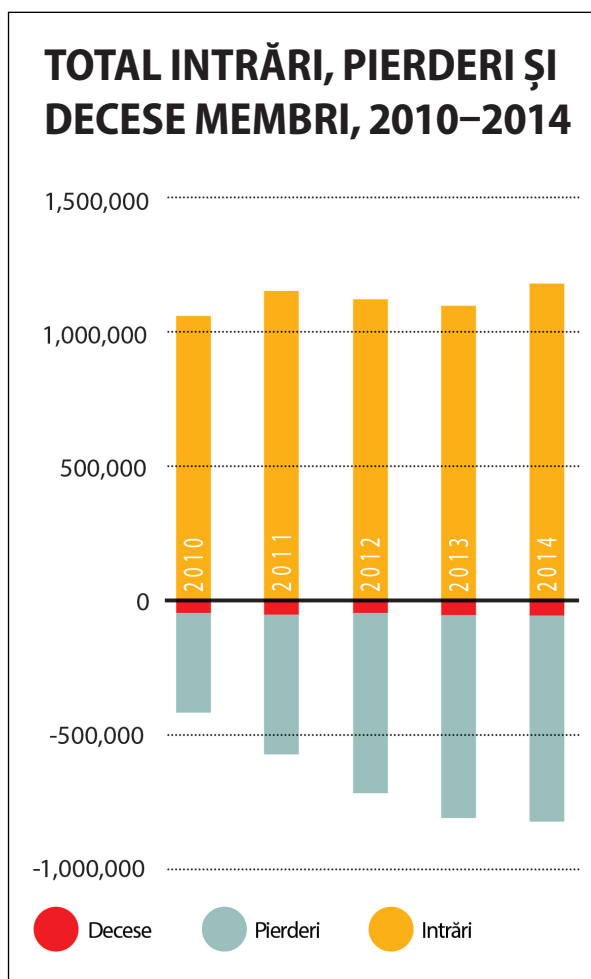
În termeni simpli, biserica nu trece printr-o criză de creștere, ci doar simte efectele corecturii statistice. Rata de creștere din anii 1990 și cea de la începutul anilor 2000 au fost de fapt mai mici decât am crezut, iar rata noastră reală de creș-

tere dintre anii 2010–2015 a fost mai mare decât pare. Pe lângă aceasta, este important să recunoaștem că pierderile nu au fost determinate de programele de audit; auditurile numărului de membri nu fac decât să consemneze plecarea persoanelor care s-au despărțit deja de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Ele evidențiază dimensiunea reală a unei probleme deja existente de mai mulți ani.

În fine, noi nu realizăm programe de audit pentru a face ordine în registrele de membri și pentru a obține cifre mai precise. Fiecare din cei 2 983 905 membri care au fost înregistrați ca absenți sau care au pierdut calitatea de membru (ca de altfel fiecare din cei 13 026 925 membri cu o situație similară în ultimii 50 de ani) este prețios pentru Isus.

Este necesar ca programele de audit să se deruleze în continuare, ca parte a unei strategii mai ample de îmbunătățire a retenției și a formării de ucenici. Să căutăm să-L imităm pe Păstorul cel bun, care a lăsat totul deoparte pentru a căuta acel singur procent pierdut din turma Sa. Rapoartele statistice exacte nu reprezintă un scop în sine, ci baza unei slujiri mai eficiente a turmei pe care ne-a încredințat-o Mântuitorul.

Notă: La analiza statistică pentru acest raport au contribuit: Kathleen Jones, Joshua Marcoe, Carole Proctor și Lisa Rasmussen.

Raportul Președintelui Conferinței Generale

O campanie de evanghelizare din Papua Noua Guinee, din 2014, a atras mii de participanți.

Misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a avut întotdeauna la bază Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. De la început a constituit o mișcare profetică, fundamentată pe cuvântul sigur al profeției. În timp ce noi am urmat sfatul lui Dumnezeu, El a binecuvântat biserica. După un început umil, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este acum denomi-națiunea protestantă cu cea mai rapidă rată de creștere din lume, numărând mai mult de 18 milioane de membri.

Privind înapoi la ultimii cinci ani, este uimitor să vezi modul în care Dumnezeu și-a păstrat biserica unită pentru a lucra împreună sub binecuvântarea și conducerea Lui. Duhul Său acționează cu putere și este o bucurie să putem vorbi despre modul în care El ne-a condus în această perioadă. Numai a lui Dumnezeu să fie toată slava!

Dintre numeroasele activități minunate de evanghelizare, dezvoltare și slujire din întreaga lume, pe care Dumnezeu le-a realizat prin intermediul multor credincioși, biserici și instituții ale mișcării advente, permiteți-mi să vă prezint în acest scurt raport doar câteva mostre ale binecuvântărilor unice oferite de El.

Redeșteptare și reformă

Doar prin predarea noastră lui Dumnezeu putem realiza orice lucru bun (vezi Filipeni 2:13). Am încurajat fiecare membru al bisericii să caute redeșteptarea și reforma personală, rugându-se pentru revărsarea Duhului Sfânt.

Asociația Pastorală a Conferinței Generale (CG) a avut un rol de conducere în cadrul Comitetului pentru Redeșteptare și Reformă, format din lideri ai altor departamente și membri laici care aveau sarcina de a găsi modalități de a încuraja și facilita implicarea la nivel mondial.

„Un apel urgent la redeșteptare, reformă, ucenicie și evanghelizare” a fost elaborat de comitet și votat de Comitetul Executiv al Conferinței Generale în timpul Consiliului anual din 2010.

Atunci, membrii au promis „să acorde prioritate căutării lui Dumnezeu în vederea trezirii spirituale și a revărsării Duhului Sfânt în puterea ploii târzii în viețile noastre, în familiile noastre și în slujirea noastră”¹ și să încurajeze acest lucru în biserica din întreaga lume.

Tema redeșteptării și reformei a fost promovată prin intermediul a numeroase resurse excelente, dezvoltate de Asociația Pastorală a Conferinței Generale, Ellen G. White Estate, studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, revista *Adventist World*, Hope Channel etc.

În timpul Consiliului anual din 2010, comitetul executiv a făcut, de asemenea, apel „la fiecare membru al bisericii pentru a se uni cu liderii bisericii și cu milioane de alți credincioși adventiști care caută o relație mai profundă cu Isus și se roagă pentru revărsarea Duhului Sfânt, la ora 7:00 a fiecărei dimineți și seri, șapte zile pe săptămână”. Astfel a început ampla inițiativă „7-7-7”, care înconjoară globul cu rugăciuni stăruitoare pentru ploaia târzie.

Redeșteptați prin Cuvântul Său

Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este singurul fundament solid pentru o redeșteptare și o reformă autentice, programul online de citire a Bibliei – Redeșteptați prin Cuvântul Său – a fost inițiat în cadrul reuniunii de primăvară a Conferinței Generale, din anul 2012. Scopul acestei inițiative a fost de a încuraja fiecare credincios adventist să Îi permită Duhului Sfânt să-i transforme viața în timp ce citește, meditează și se roagă zilnic, pe baza unui capitol din Biblie. În timpul acestei Sesiuni a Conferinței Generale din San Antonio, vom citi împreună capitolul final: Apocalipsa 22.

Cuvântul lui Dumnezeu este demn de încredere

Astăzi este mai important ca oricând pentru noi, adventiști de ziua a șaptea, care trăim

într-o societate din ce în ce mai laicizată, să fim convinși de credibilitatea Bibliei. Pentru cei care caută, dovezile abundă.

Institutul de Cercetare Geoscience, o entitate a Conferinței Generale, situat în Loma Linda, California, abordează tensiunile dintre știință și creația biblică. Această echipă de oameni de știință este implicată în cercetare științifică, în examinarea probelor și evaluarea lor din perspectivă științifică și biblică. Ei susțin prezentări adresate diferitor grupuri, pregătesc materiale tipărite și video pentru a fi utilizate în școli și biserici, coordonează proiecte de cercetare de teren, participă la reuniuni științifice și publică numeroase articole în jurnale științifice.

Consiliul Credință și Știință al bisericii este un grup select de oameni de știință, teologi, educatori și lideri. În august 2014, acesta a organizat Conferința Internațională de Biblie și Știință „Afirmând Creația”.

Organizată în St. George, Utah, această conferință le-a oferit celor 463 de participanți – academicieni, oameni de știință, administratori, lideri ai bisericii, studenți înscriși la studii post-universitare și membri laici din toate cele 13 diviziuni – oportunitatea de a experimenta armonia dintre natură, știință și Cuvântul lui Dumnezeu. Prezentatorii au abordat subiecte de genetică și biologie moleculară, coloană geologică, paleontologie, ecologie și altele. În timpul conferinței, membrii grupului au votat o declarație prin care recunoșteau „responsabilitatea lor, în calitate de educatori adventiști, de a afirma și promova în mod public credința fundamentală a Bisericii Adventiste cu privire la creație și la potop, ca parte integrantă a angajamentului profesional, etic și spiritual”.

Accentul pe administrarea creștină a vieții

În ultimii cinci ani, s-a pus un accent deosebit pe aportul pe care îl poate avea administrarea creștină a vieții la lucrarea de reformă și redeschetare, prin aplicațiile ei practice și prin afirmarea credibilității planului biblic al lui Dumnezeu pentru dăruirea sistematică. Tinerii s-au implicat într-un proiect de cercetare pentru evaluarea concepției și dedicării membrilor față de biserică prin intermediul a 31 de focus-grupuri, în 16 țări. Reacțiile au fost foarte bune!

O abordare completă a slujirii în domeniul sănătății

Ca adventiști de ziua a șaptea, suntem binecuvântați cu un mesaj care ne ajută să tră-

im din belșug astăzi și pentru veșnicie. Pentru a ne îndeplini misiunea încredințată de Dumnezeu de a împărtăși acest mesaj integral, în acești cinci ani s-a acordat atenție unei slujirii medicale complete.

Lucrarea medicală completă recunoaște că Dumnezeu este Creatorul, Salvatorul, Vindecătorul și Susținătorul nostru. Este evanghelizarea transformatoare în acțiune, pentru că oferă vindecare, speranță și plenitudine. Deși în ultimul secol ne-am situat, ca biserică, în prima linie a „lucrării misionare medicale”, această abordare ne încurajează să urmărim în mod intenționat îmbinarea activităților care se adresează nevoilor fizice, sociale, emoționale și spirituale ale oamenilor.

Coordonată de Comitetul pentru Slujire Medicală Completă și de Departamentul de Sănătate din cadrul Conferinței Generale, lansarea proiectului a avut loc în cadrul celei de-a doua Conferințe internaționale de sănătate și stil de viață, de la Geneva, Elveția, în iulie 2014.

Această conferință internațională, organizată de Departamentul de Sănătate al Conferinței Generale, a avut tema „Boli netransmisibile: stilul de viață și prevenirea, accesibile tuturor”. În cadrul acestei conferințe de șase zile, 1 300 de participanți din 83 de țări au asistat la prezentările unor vorbitori de renume internațional și la seminare pe o varietate de teme din domeniul sănătății.

Această conferință este doar un exemplu de integrare a lucrării medicale complete în misiunea bisericii. Sub conducerea echipei Departamentului de Sănătate al Conferinței Generale, mii de pastori, cadre medicale, studenți de la teologie și medicină și alți membri ai bisericii din fiecare diviziune și uniune a bisericii mondiale au fost instruiți pentru o abordare completă a sănătății.

Amintindu-ne că „refacerea corpului pregătește calea pentru refacerea sufletului”²⁴, lucrarea medicală completă reprezintă punctul de plecare în transmiterea veștii minunate a revenirii iminente a lui Hristos.

Misiunea în Orașe

Demografia mondială a intrat într-o nouă etapă importantă în 2011 când, pentru prima oară, populația urbană a devenit mai numeroasă decât cea rurală.

În cadrul Consiliului anual din 2011, a fost adoptată inițiativa Misiunii speciale pentru orașe. Ea a subliniat încă o dată importanța im-

plementării unui plan strategic pentru lucrarea eficientă cu oamenii prin evanghelizarea urbană completă în sute de orașe importante din lume între anii 2012 și 2015 și mai departe, până la revenirea Domnului.

Urmând sfatul inspirat al lui Ellen White, ne-am concentrat atenția mai întâi asupra orașului New York. În 2011, liderii de la Conferința Generală, de la Diviziunea Nord-Americană, de la Uniunile de conferințe Atlantic și Columbia și de la cinci conferințe locale s-au reunit pentru a crea planuri pentru misiune, luând New Yorkul ca simbol pentru ceea ce dorește Dumnezeu să facă în orașe. Metropola aceasta, cu 19 milioane de locuitori și nu mai puțin de 800 de limbi vorbite, le-a oferit miilor de pastori, evangheliști, cadre medicale, studenți și laici din toate cele 14 regiuni majore ale lumii ocazia de a participa la o frumoasă lucrare de evanghelizare numită NY13.

În lunile premergătoare evanghelizării, participanții au fost instruiți, iar lucrătorii biblici au urmat un program de acreditare. La acest program au participat aproape 1 800 de persoane.

Pentru prima oară în istorie, Conferința Generală a organizat un curs de evanghelizare pentru Câmpul mondial, sub coordonarea lui Mark Finley, a lui Robert Costa și a Asociației Pastorale de la Conferința Generală. Au participat 320 de delegați din toate diviziunile bisericii. Instruirea a durat trei săptămâni și le-a oferit liderilor instrumentele necesare pentru lansarea evanghelizării urbane complete în teritoriile unde activează, prin Misiunea în orașe.

Dumnezeu a binecuvântat proiectul NY13 din belșug! Mii de membri ai bisericii și-au pus la lucru darurile primite de la Dumnezeu în cadrul diverselor activități de mărturisire. Au fost organizate sute de evenimente, printre care prezentări medicale, cursuri de gătit, cursuri de limba engleză, seminare de familie, studii biblice pe grupe, distribuire de literatură, concerte, seminare de profeție, studii biblice individuale și programe pentru tineri. Duhul Sfânt a fost revărsat în măsură bogată. Inimile oamenilor au fost impresionate și viața lor s-a schimbat. Proiectul NY13 a fost încununat cu susținerea a circa 400 de prezentări evanghelistice în orașul New York, în urma cărora au primit botezul 5 292 de persoane prețioase. Această evanghelizare urbană completă, inspirată de Duhul Sfânt, care cuprinde activitățile derulate în oraș și în proximitate, urmează să ia amploare, fiind descrisă de Ellen White ca „o mișcare puternică”.

Un An în Misiune

Programul Un An în Misiune, coordonat de Departamentul de Tineret de la Conferința Generală, a fost un stimulent extraordinar pentru inițiativa Misiunea în orașe. Paisprezece tineri din diviziunile bisericii și din Uniunea Misiunilor din Orientul Mijlociu și Africa de Nord au venit la New York, au format o echipă și au desfășurat acțiuni comunitare cu scopul de a pregăti terenul pentru numeroasele campanii de evanghelizare susținute în cadrul proiectului NY13.

Voluntarii aceștia au folosit experiența dobândită aici și au împărtășit-o în zonele unde activează, în cadrul cursurilor pe care le prezintă. Scopul instruirilor este atragerea tinerilor în slujirea ca misionari timp de un an.

Spiritul Profetic rămâne relevant

Deși Fundația Ellen G. White împlinește 100 de ani pe 16 iulie 2015 – centenarul morții lui Ellen G. White – activitatea sa și darul Spiritului Profetic rămân la fel de relevante și astăzi ca acum un secol.

Printre prevederile din testamentul lui Ellen White se numără și aceea ca administratorii publicațiilor ei să pregătească compilații ale scrierilor ei, după nevoie. În 2012, Fundația White a publicat *Lucrarea în orașe*. Compilația aceasta s-a dovedit a fi o resursă excelentă pentru cei implicați în inițiativa Misiunea în orașe, implementată la nivel mondial.

Proiectul Tragedia veacurilor

Sfaturile importante date de Ellen White în 1905 se referă la punerea la dispoziția cât mai multor oameni posibil a informațiilor vitale despre timpul sfârșitului.

„*Tragedia veacurilor* trebuie să fie pusă foarte mult în circulație”, scria ea. „Ea conține istoria trecutului, prezentului și viitorului. Prezentând scenele de încheiere a istoriei acestui pământ, ea aduce o puternică mărturie în favoarea adevărului. Sunt nerăbdătoare să o văd pusă în circulație mai mult decât oricare altă carte pe care am scris-o, fiindcă în *Tragedia veacurilor* ultimul mesaj de avertizare pentru lume este dat mai clar decât în oricare dintre cărțile mele.”⁵

Urmând acest sfat inspirat, Comitetul pentru Proiectul Tragedia veacurilor a lucrat la conceperea unui plan viabil, încurajându-i pe toți adventiștii de ziua a șaptea să citească sau să re-

citească *Tragedia veacurilor* în 2011 și apoi să o distribuie larg în perioada 2012–2013.

Liderii noștri din toată lumea s-au implicat activ în promovarea acestui proiect, alături de milioane de laici. La scurt timp, au început să fie împărtășite, prin materiale tipărite și video, experiențe despre modul cum s-a schimbat viața oamenilor în urma citirii acestei cărți.

Îi aducem laude Domnului pentru că, până la finele anului 2013, peste 140 milioane de cărți *Tragedia veacurilor* (sau capitolele selectate și publicate sub titlul *Marea speranță*) au fost distribuite în aproape toate țările de pe glob, ajungând la prieteni, rude, colegi, vecini și la publicul larg și aducând roade frumoase.

Comemorări

În ultimii cinci ani, am comemorat două evenimente semnificative: alegerea numelui bisericii, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, în 1860, și fondarea oficială a bisericii, în 1863.

Mai multe entități ale bisericii s-au implicat în comemorarea lor. Revista *Adventist World* a publicat pe tot parcursul anului o serie de articole, iar Fundația Ellen White a organizat chiar înaintea Comitetului de Primăvară din 2013 un eveniment special la Battle Creek, Michigan, care a constatat din seminare și alte activități. Departamentul Arhive, Statistică și Cercetare al Conferinței Generale a avut un aport important: a pregătit o expoziție fascinantă cu program de vizită permanent, care reflectă istoria Bisericii Adventiste, precum și o versiune portabilă a expoziției, care a făcut turul a numeroase colegii, universități și tabere. Departamentul a găzduit o serie specială de 25 de prezentări despre istoria mișcării adventiste. De asemenea, a pregătit o serie de videoclipuri îndrăgite cu titlul *This Week in Adventist History*, care au generat milioane de vizualizări pe rețelele sociale.

De ce atâta accent pe istorie? Pentru că, deși avem privirea îndreptată spre viitor, este esențial să rememorăm trecutul: „Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor decât de a uita felul în care ne-a condus Domnul și lecțiile pe care ni le-a oferit El în istoria noastră.”⁶

Evanghelizarea pe internet

Recunoscând influența tehnologiei moderne, biserica a pus un accent puternic pe utilizarea internetului și a mass-mediei în scopul proclamării lui Hristos și a mesajelor celor trei îngeri.

O cale prin care facem aceasta este rețeaua GAIIN (Global Adventist Internet Network), o

comunitate de informaticieni și comunicatori adventiști de ziua a șaptea, care împărtășesc Evanghelia pe internet. Ea a fost organizată în 2004 de către Conferința Generală și se reunește în cadrul unui forum anual, facilitat de Departamentul de Comunicare al Conferinței Generale. În 2015, conferința a fost transmisă pentru prima oară în direct și a fost urmărită pe 3 853 de monitoare, cu participanți din 105 țări. Îl laudăm pe Domnul pentru acești oameni dedicați care câștigă suflete pentru Hristos în cyberspațiu.

În perspectivă

După ce am făcut retrospectiva anilor 2010–2015 și am rememorat ce a făcut Dumnezeu pentru noi, să privim înainte spre revenirea Sa iminentă. Avem certitudinea că El a adus la existență Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, ca mișcare profetică pentru aceste zile finale.

În acești cinci ani, Dumnezeu a lucrat prin fiecare departament al bisericii, prin sutele de instituții de educație, de sănătate și de publicații, prin entități speciale precum Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor (ADRA) și prin membrii noștri minunați de pe tot globul. El ne-a încredințat tuturor un mesaj vital de împărtășit lumii, un mesaj care Îl are în centru pe Hristos, Creatorul, Răscumpărătorul, Marele-Preot și Împăratul nostru, care Se va întoarce curând. El ne invită să ne smerim inimile prin redeșteptare și reformă, cerând ploaia târzie a Duhului Sfânt, ca să putem duce mai departe misiunea Sa!

Cu toții suntem chemați să Îi slujim Domnului; cu toții avem o lucrare de făcut pentru El, prin evanghelizarea și mărturisirea integrată și completă. Acum este timpul să acceptăm chemarea Sa! Acum este timpul să mergem înainte prin credință, încrezându-ne în Cuvântul Său, în sfaturile Spiritului Profetic, acum când ne aflăm pe pragul veșniciei!

Amin, vino Doamne Isuse!

¹„God's Promised Gift: An Urgent Appeal for Revival, Reformation, Discipleship, and Evangelism”, rezoluția Consiliului Anual, votată pe 11 octombrie 2010, p. 3.

²Ibid., p. 4.

³Declarația integrală este disponibilă pe <http://fscsda.org/icbs/>.

⁴Ellen G. White, *Lucrarea medicală*, p. 240.

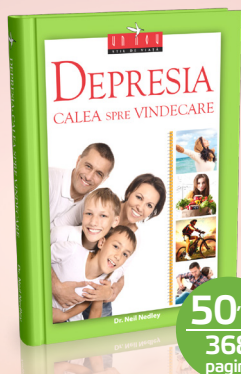
⁵Ellen G. White, *Evanghelizarea prin literatură*, p. 127.

⁶Ellen G. White, *Schițe din viața mea*, p. 196.

Ted Wilson
este președintele
Conferinței Generale

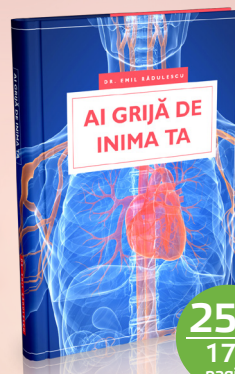
NOUTĂȚI EDITORIALE

50,00 lei
368 pagini

Depresia
Dr. Neil Nedley

Depresia este reversibilă. Nu trebuie să trăiești cu ea o viață întreagă. Există o cale către vindecare, iar această carte vă poate ajuta să o găsiți. Întrucât depresia este cauzată nu doar de evenimente negative, ci și de factori ce țin de stilul de viață, precum alimentația, exercițiul fizic sau expunerea la soare, autorul prezintă soluții care sunt la îndemână oricui pentru a ameliora sau chiar a elimina simptomele depresive.

25,00 lei
176 pagini

Ai grijă de inima ta
Dr. Emil Rădulescu

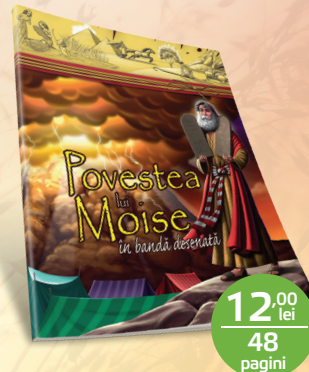
„Păzește-ți inima mai mult decât orice...”, spunea înțeleptul. „Ai grijă de inima ta!” spune medicul. Cartea scrisă de dr. Emil Rădulescu ne vorbește despre minunata alcătuire și funcționare a inimii și a vaselor, despre felul în care le stricăm prin nepăsare, alegeri greșite, obiceiuri rele, dar mai ales despre ceea ce putem face noi înșine, și nu sunt lucruri complicate, pentru a evita hipertensiunea, infarctul și atacul vascular cerebral.

28,00 lei
64 pagini

Mica mea Biblie
Miriam Montanari Grüdtner
Ilustrator: J. Wolf

Destinată copiilor cu vârste până în 4 ani, *Mica mea Biblie* conține ilustrații color, foarte frumoase și inspiratoare. Preșcolarii vor descoperi episoade și personaje importante din istoria biblică, învățând despre frumusețea relației cu Dumnezeu și despre iubirea Lui față de toți oamenii.

12,00 lei
48 pagini

Povestea lui Moise
Bandă desenată
Ilustrator: Andrei Vieira

Povestea lui Moise în bandă desenată le prezintă copiilor istoria vieții unuiia dintre marii profeți ai Bibliei și legiuitorii ai lumii, de la naștere și până la sfârșitul vieții. Sunt parcurse etapele semnificative ale vieții sale: nașterea, găsirea lui de către fiica faraonului, educația în Egipt, fuga în Madian, întoarcerea în Egipt, cele zece plăgi, traversarea Mării Roșii și primirea celor Zece Porunci.

